

Huntley
Fitzpatricková

ČEMU JSEM VĚŘILA

COO
BOO

Čemu jsem věřila

Huntley Fitzpatricková

Přeložila Magdaléna Stárková

Copyright © Huntley Fitzpatrick, 2014

This edition published by arrangement with Dial Books for Young Readers,
an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC
Translation © Magdaléna Stárková, 2015

ISBN 978-80-7447-201-5

Kapitola první

Pokud mi něco spolehlivě pokazí náladu, tak je to auto plné kluků.

Odněkud z útrob Zmrzlihradu se ozval tlumený protest, takže je mi jasné, že si jich všiml už i táta. Bandy středoškoláků figurují pěkně vysoko na seznamu jeho nejneoblíbenějších zákazníků, protože spořádají celé hory jídla, chtějí všechno hned a nikdy nenechávají spropitné. Aspoň táta to tvrdí.

Nejdřív si jich skoro nevšímám a na tácu balancuju vratké zmrzlinové koktejly, ve fólii zabalené hamburgery a celý Mount Everest smažených hřebenatek ke stolu pro čtyři blízko u dveří. Za pár týdnů se zase zapracuju a tohle všechno půjde jako po másle. Klidně zvládnou nosit toho i víc. Ale škola skončila před třemi dny, cukrárna se rozběhla na plné obrátky teprve před týdnem, slunce pálí, vzduch je naplněný lepkavou solí a mně zbývá jen pár minut do konce směny. V myšlenkách už se stejně proháním po pláži, a tak ani nevnímám, kdo přijel, než zaslechnu zapískání a své jméno.

Letmo se otočím. Na parkovišti se roztahuje kabriolet a zabírá hned dvě místa. Za volantem sedí – jak jinak – Spence Channing. Zatřese hlavou, aby dostal ofinu z očí, a zakření se na pozdrav. Z auta se vyhnou Trevor Sharpe a Jimmy Pieretti a smějí se na celé kolo. Rychle si z hlavy strhnu špičatou zlatou korunu a zastrčím ji do široké kapsy zástěry.

„Co nám přineseš, Gwen?“ houkne Spence.

„Pěkně do řady! A vemte si číslo!“ setru ho, což vyvolá očekávané mnohohlasné hučení a hýkání. Položím táč na stůl, přidám k němu plechovky se sodovkou a ubrousky které jsem vylovila z kapsy, nacvičeně se zazubím na zákazníky a potom se na chvíli zastavím u stolu, kde na mě čeká můj brácha a krátí si dlouhou chvíli zasněným rýpáním hranolkou v moři kečupu.

Potom ale zaslechnu: „Hele, Cassi, kdo tu je! A celá se třese, až nás obslouží.“

Poslední kluk, který se doteď skrýval za Jimmyho objemnou tělesnou schránkou, se objeví v mém zorném poli.

Okamžitě se mi zadívá do očí.

Najednou se pouhá vteřina táhne tak tence a pružně jako rybářský vlascec hozený do moře někde daleko, předaleko.

Vyskočím jako zasažená bleskem a popadnu bráchu za ruku. „Jdem domů, Eme.“

Emory se odtáhne. „Nejsem hotovej,“ trvá si na svém. „Nejsem hotovej.“ Všimnu si, jak zatíná svaly na nohou jako vždycky, když si něco vezme do hlavy. Bezcílně mává rukama, jako by mi chtěl říct, že není kam spěchat.

Dobře vím, že teď se můžu jen zhluboka nadechnout a počkat. Popohánět Ema vždycky končí katastrofálně. Místo toho raději popadnu jeho papírový talíř zkrabatělý pod nápurem kečupu, rozvážu si zástěru a zavolám na tátu: „Můžu si to vzít domů? Musíme už jet!“

„Nejsem hotovej,“ opakuje Emory a vytrhne se mi. „Gwennie, ne!“

„Mám teď fofry!“ houkne táta od syčícího grilu. „Zabal si to sám, kámo,“ dodá, když nám hodí z kuchyně kus fólie a přidá ještě pár balíčků kečupu, který Emory tak miluje.

„Já ještě jím,“ usadí se Emory zarputile k piknikovému stolu.

„Můžem se doma kouknout na film,“ snažím se ho nalákat, zatímco balím jídlo, „a dát si k tomu zmrzku.“

Táta mi věnuje káravý pohled. Sám se sice občas na Emoryho utrhne, ale nemá rád, když to dělám já.

„Zmrzka *tady*,“ zapíchne Em prst do obrovského namalovaného kornoutu na jedné z umělých věžiček. Uhádlí jste – tenhle podnik je opravdu jeden velký kýčovitý umělý hrad.

Nakonec mi dojde trpělivost a odtáhnu Emoryho k autu. „Hej, Gwen, máš chvílku?“ volá na mě někdo, ale ani se neohlédnu.

Otočím klíčkem v zapalování mámina otrískaného fordu a prudce sešlápnu plyn. Motor zavyje, ale bohužel ne tak hlasitě, aby přehlušil další hlas: „Ta těch chviliek má až moc, pokud sis nevším!“

Ještě dobře, že táta se zase sklání nad grilem. Snad nic z toho neslyšel.

Zase dupnu na plyn, auto sebou škubne, ale nehnu se ani o píd'. Kola se jen naprázdno otáčejí, zabořené v měkkém písku. Nakonec se mi ale přece jen podaří zvednout kotvy, auto poskočí a já se na zpátečku vyloupnu na rozžhavený asfalt silnice. Ještě dobře, že je teď liduprázdná.

O pár kilometrů dál sjedu ke krajnici, položím si předloktí na volant a opřu se o ně čelem. Několikrát se zhluboka nadechnu. Emory na mě pátravě upře pár hnědých očí, a potom zase rezignovaně rozbalí fólii a pustí se do zbytků rozmočených hranolek.

Příští rok budu maturovat. Pak se můžu odstěhovat někam jinam a nechat všechny tyhle kluky i celý minulý rok ve zpětném zrcátku.

Znovu se nadechnu.

Jsmo kousek od vody a vítr mi nese k nosu známou uklidňující prosolenou vůni. To proto sem všichni jezdí. Kvůli vzduchu, plážím a klidu.

Nějak se mi podařilo vtěsnat auto přesně před zelenobílou malovanou tabulku, která oficiálně odděluje městečko Stony Bay od Seashell. Ta tabulka je tady, co pamatuju. Zakroucená kurzíva se z ní pomalu loupe, ale staré sliby jsou v ní vyryté tak hluboko, že je ani čas nesmyje.

Vodní ráj.

Nejlépe strážené tajemství v Nové Anglii.

Drahokam ukrytý mezi kamenitými břehy Connecticutu.

Tak takhle popisují ten samý Seashell, na kterém jsem prožila celý život.

A já se nemůžu dočkat, až odsud zmizím.

Kapitola druhá

„Jenom kryptit,“ pronese druhý den odpoledne vážně Emory. Zatře se tmavou rovnou hřívou, aby ji dostal z očí. Přesně takové vlasy má i táta. „To jediný ho zastaví.“

„Kryptonit,“ opravím ho. „Přesně tak. Jinak ho nic nepřemůže.“

„Ale tady moc kryptitu nemáme,“ ujišťuje mě, „takže je všechno dobrý.“

Potom se zase zabere do kreslení a tlačí na červenou fixu jako o život, rozplácnutý na břiše s komiksem na jedné straně a blokem na druhé. Letní sluníčko si razí cestu dovnitř oknem kuchyně, která slouží i jako obývací, a osvětluje papír, zatímco bráška vybarvuje svému hrdinovi plášť. Já se povaluju na gauči a pokouším se o mě dřímota. Právě jsme se vrátili s Emorym od logopeda.

„Paráda,“ ukážu na blok, „a ty meteority v pozadí jsou fakt super.“

Emory nakrabatí čelo, takže to asi vůbec žádné meteority nejsou, ale ani mě neopraví a kreslí dál.

Ti kluci ve Zmrzlihradu mi ještě leží v žaludku. Už uběhl celý den a já si pořád přeju, abych mohla vrátit čas a pěkně jim to nandat. Měla jsem se jim vysmát a pořádně je setřít. Sice to není nejzdvořilejší, ale já taky nejsem žádná dáma. Měla jsem říct: „No, Spenci, s tebou bych nestrávila ani sekundu.“

Jenže tohle bych ze sebe asi nevysoukala. Ne v přítomnosti Cassidyho Somerse. Ostatní kluci jsou mi volní, ale Cass...

Kryptonit.

Asi za hodinu a půl skřípnou síťové dveře a dovnitř vejde máma. Tmavé kudrnaté vlasy se jí kroutí přesně jako mně. Za ní se unaveně šourá Fabio, náš staříčkový, poloslepý kříženec labradora. Okamžitě sebou plácne na bok a vyplázne jazyk. Máma mu rychle přisouvá špičkou boty misku s vodou a sama se přitom natahuje do lednice pro dietní colu.

„Rozmyslela sis to, zlato?“ zeptá se mě, když si zhluboka přihne. Počítám, že v žilách jí místo krve proudí kofeinem nadupaná dietní limonáda.

Vyskočím tak prudce, až naše stará oranžovo-červená pohovka zaskřípe. Tak jo, asi bych se měla konečně rozhodnout, co podniknu o prázdninách, a přestat si lámat hlavu nad věcmi, které se staly včera. Nebo v březnu.

„Pozor!“ mávne máma rukou směrem ke gauči. „Šetři nám Myrtu! A trochu si jí važi!“

Emory zvedne hlavu od Supermana, a když vidí, jak se tvářím, hrdelně se rozhihňá.

„Mami! Myrta je z vetešnictví U Earla a Berta, má jen tři nohy a prakticky žádný funkční péra. Skoro se z ní nezvednu. A tohle si mám vážit?“

„Vážit si musíš všeho,“ dodá máma mírně a plácne sebou vedle mě. Potom nakrčí nos, sáhne pod polštář a vytáhne smradlavou mikinu bratrance Nica, slupku od banánu a její vlastní otrhaný románek pro ženy. „Myrta žila krátce, ale intenzivně,“ máchne po mně z legrace

tou hnusnou mikinou a usměje se. „Tak co? Co říkáš na paní Ellingtonovou?“

Pomoc paní Ellingtonové. Jeden z možných letních přivýdělků, které mi máma dneska ráno nabídla jako alternativu k práci u táty, kde jsem věrně sloužila už od svých dvanácti. U všech ostatních by se to považovalo za ilegální dětskou práci, ale na nás a Nica to neplatilo, protože my jsme přece jen rodina. Po pěti letech bych celkem uvítala odpočinek od servírování sorbetu, smažení hřebenatek a lepení sendvičů s grilovaným sýrem. A hlavně – když nebudu muset trávit celé večery u táty, můžu pomoci s Vivien zajišťovat občerstvení na různých akcích.

„Je to na celý léto?“ plácnu sebou zase na gauč a protáhnu se jako kočka. Pokud si totiž na Myrtu sednete ze špatné strany, nakloní se jako Titanic před potopením.

Máma si rozváže ošoupané pracovní tenisky, jednu z nich skopne z chodidla a s hlasitým zamručením si procvičí prsty, na kterých má jemným tahem vymalovány sedmikrásky. Určitě v tom má prsty Vivien, náš Picasso z pedikúry. Emory jako na povel vyrazí hledat máminy papuče a kdyby tentokrát nebyla rychlejší, donesl by jí i tu colu.

„Až do konce srpna,“ kývne máma a znovu si usrkne limonády. „Minulý týden spadla ze žebříku, podvrtla si kotník a způsobila otřes mozku. Čili nic, co bys nezvládla. Sestřičku na to nepotřebuje,“ ujistí mě rychle. „Přes noc s ní vždycky někdo bude. Její rodina a Henry prostě jen chtějí mít jistotu, že na ni někdo dá přes den pozor a donutí ji občas se projít, něco sníst a ohlídá, aby se nevydala sama na pláž. Vždyť jí táhne na devadesát!“ Máma zakroucí hlavou, jako by tomu nechtěla věřit.

Vlastně tomu nechci věřit ani já, protože jsem vždycky žila v domnění, že paní Ellingtonová nestárne – stejně jako postavy ze starých knížek, které mi děda nosí z blešáků. Mluví s novoanglickým přízvukem, chodí rovně jako pravítko a stojí si pevně za svými názory. Vzpomínám si, jak se utrhla na nějakého turistu, který zíral na Ema a utrousil: „Ten asi nebude úplně v pořádku, co?“ Tehdy paní Ellingtonová štěkla: „Rozhodně víc než vy!“ Když jsme s Nicem byli ještě malí a doprovázeli mámu do práce, podstrkovala nám sušenky s cukrovou polevou a domácí limonádu a vždycky nás nechala houpat se v síti na zápraží, zatímco máma jí pobíhala po domě s vysavačem a mopem.

Ale... pokud to vezmu, zůstanu na ostrově a zase budu jen sloužit letním luftákům. Přitom jsem si slíbila, že to už nikdy.

Máma si palcem a ukazovákem protře oči, vysaje poslední kapky coly a s kovovým cinknutím položí plechovku zpět na stůl. Z jejího culíku se osvobodí další neposedné pramínky vlasů a lepí se jí na vlhké zčervenalé tváře.

„Kdy bych tam musela být?“ ptám se.

„To je na tom to nejlepší! Od devíti do čtyř! Uděláš jí snídani, potom oběd, po jídle si dá šlofika, a zatímco bude spát, můžeš si dělat, co chceš. Její syn by rád, kdyby někdo přišel už v pondělí. Nenadřeš se a dostaneš třikrát tolik, co by ti mohl platit táta. To je dobrý obchod, Gwen.“

Tenhle trumf vytáhla opatrně, jako by mě chtěla přesvědčit, že do toho chci jít ještě dřív, než mi dojde, že je to *nutné*. Cokoli, co jsme s Nicem schopní vydělat přes léto, se bude hodit, až skončí sezona, domy osíří a ostrov vymře. Mámě prořídnou počty zákazníků a táta zavře úplně, aby se do jara protloukal, jak se dá, a bral každou příleži-

tostnou práci, která se naskytne. Jenže Emových účtů se konec sezony netýká, ty chodí pořád.

„Co její příbuzní?“ nadhodím.

Máma nenuceně pokrčí rameny. „Henry říkal, že tam nebudou. On sám má nějakou práci na Wall Streetu a neví, kde mu hlava stojí. Kluci už jsou velcí a nechtějí trávit celé léto na ospalém ostrově s babičkou.“

Protáhnu obličej. Sama dobře vím, jak je to tu malé a nudné, ale já na to mám nárok, protože tu žiju. „Nepřijedou ani pomoci babičce?“

„Kdo ví, co se děje u cizích doma. Každěj...“

Máme něco.

Tuhle větu znám nazpaměť.

Emory přiskotačí do pokoje s párem chlupatých papučí, jednu zapraně zelenou a druhou červenou. Obě levé. Natáhne se k máminým chodidlům, sundá jí i druhou tenisku a promne nárt.

„Díky, králíčku,“ řekne máma, když opatrně vklouzne do jedné papuče a zopakuje ten samý postup i u druhé. „Co ty na to, Gwen?“ posune se blíž a lehce mě šfouchne kolenem.

„Takže bych mohla mít volné večery – každý den?“ ptám se, jako bych vedla úžasný společenský život a měla kluka, který mi snese modré z nebe.

„Každý večer,“ potvrdí máma a je natolik taktní, že se zdrží dalších otázek.

Volné večery. Každý den. Bez nepříjemných překvapení. Když pracuju u táty a náhodou mám volno, stejně to vždycky skončí tak, že mě zavolají na zaskok. Když budu pracovat u paní Ellingtonové, zbude mi dost času užít si opravdové léto, táboráky na pláži a pikniky. Strávím trochu času s Nicem a Viv a o západu slunce, kdy je to nejhezčí, si půjdu zaplavat. Žádná škola, žádné doučování, žádné vstávání o půl páté

na tréninky plaveckého týmu a hlavně žádní otravní kluci. Stačí si jen vzpomenout na včerejší setkání a... no fuj.

Paní Ellingtonová bydlí v nejzazším koutě ostrova, a tak se s těmi pubertáky celé léto neuvidím.

Do nosu mě šimrá nově nabytá svoboda – slaný vánek od moře, řasy prohráté odpoledním sluncem, teplý vítr nad útesy, šplouchání vln a bílé hřebínky na temných kudrlinách vody.

„To беру.“

Je to sice práce na ostrově, ale zase jen na jedno léto a pro jednu rodinu. Nedá se to srovnat s tím, jak tu začínala máma a Vovó, moje babička. Když mámě bylo patnáct, musely jít obě uklízet domy po turistech, aby si mohla máma v budoucnu zaplatit vysokou školu. Jenže tak daleko to nikdy nedošlo a máma uklízí pořád. A dokonce to mám i lepší než táta, který musel v osmnácti převzít rodinný podnik, když jeho otec umřel na infarkt přímo u grilu.

Prostě se tím budu živit jen dočasně a ne celý život.

„Zlato... už ti táta zaplatil? Jsme trochu ve skluzu,“ opráší máma pohovku od drobků, aniž by se mi podívala do očí. „Není se sice čeho bát, ale...“

„Říkal, že koncem příštího týdne,“ hlesnu nepřítomně. Em se zatím přemístil od máminých nohou k mým, které sice tolik nebolí, ale masáž taky uvítají.

Máma se zvedne a otevře lednici. „Štíhlou kuchařku, Jižní pláž, nebo starej dobrej Stouffer? Můžeš si vybrat.“

Kaše na Štíhlou kuchařku i Jižní pláž. Vidličkou několikrát propíchne plastovou fólii na zmraženém předkrmu, a zrovna když ho dá do mikrovlnky, přišourá se do kuchyně děda Ben, ověšený svým obvyklým kontrabandem jako Santa Claus. Pokud by tedy Santa Claus

rozdával mořské plody. Rukou odhrne jednu z Nicových propocených členek a z tašky vytáhne několik humrů, kteří s hlasitým cvaknutím pevných skořápek a klepet putují na dno dřezu.

„*Um, dois, três, quatro.* Tahle potvora má nejmín dvě kila,“ prohrábne si nadšeně bílou hřívu jako portugalský Albert Einstein.

„Papai, tohle přece nemůžeme sníst,“ snaží se máma o protest, ale stejně nakonec napustí vodu do jednoho z obrovských hrnců. „Jak dlouho si myslíš, že potrvá, než tě u toho chytí? V base nám budeš platnej...“ Dědův rybářský lístek už totiž dávno propadl, což mu ovšem nijak nebrání vydat se na loďce, kam ho srdce táhne a hlavně kdykoli se mu zachce. Jeho pytlácké sítě na humry tak stále ještě protkávají vody okolo ostrova.

Děda Ben vrhne nenávistný pohled na mámin plastový tácek a doprovází ho nechápavým zavrtěním hlavou. „Tvůj děda Fernando se dožil sto dvou,“ otočí krabičku tak prudce, že se její obsah zatřese, a zaostří na tabulku se složením, „ale rozhodně ne díky benzoátu drasel-nýmu.“

„Ne,“ zastrčí máma předkrm zpět do mrazáku, „ten byl tak dlouho na světě, protože byl naloženej v alkoholu. V jednom kuse do sebe lil portugalský vinho verde.“

Děda něco nespokojeně zamručí, a potom zmizí v pokoji, který sdílí s Nicem a Emem. Za chvíli se zase vynoří v domácí uniformě – čili svlečený jen do nátělníku, spodního prádla a v sepraném kostkovaném županu. Nese Emorymu pyžamo se Supermanem.

„Šup do něj, ať to švihá,“ poručí Emorymu, který se hrdelně zasměje a dál poletuje po kuchyni rozpažený jako superhrdina.

„Bez kostýmu se nelítá,“ trvá si na svém děda. Em se nakonec zastaví a dovolí dědovi ho vysvobodit z denního oblečení a nasoukat do py-

žama. Potom se schoulí na Myrtě a přitulí se blíž ke mně, zatímco děda pouští pěkně nahlas DVD s Fredem Astairem.

Obývací máme tak mrňavý, že se sem naše obrovská plazmová televize, kterou děda loni vyhrál v kostele na turnaji v bingu, skoro nevejde. Stejně jsem si jistá, že podváděl. Ta gigantická obrazovka se sem vůbec nehodí a jen tak tak se vměstná mezi kříž z cedrového dřeva zavěšený na zdi a babiččinu svatební fotku. V černobílém provedení se tváří neobvykle vážně. Děda se stará o to, aby váza pod obrázkem nikdy nezůstala prázdná. Je to jeden z těch portrétů, které vás sledují, ať se hnete kamkoli.

Já babičce na fotce ale pohled nikdy neoplatím.

Místnost naplní romantická melodie na křídlech Astairova nádherného tenoru.

„Kde je Ginger?“ ukáže Emory na obrazovku. Děda pustil *Usměvavou tvář*, kde nehraje Ginger Rogersová, ale Audrey Hepburnová.

„Za chvíli se ukáže,“ uchýlí se děda k obvyklé neškodné lži v naději, že Emoryho nadchne hudba a tanec natolik, že mu bude jedno, koho před sebou vidí.

Em se kousne do spodního rtu a začne nervózně poklepávat chodidlem.

Ne, můj osmiletý bratr není autista. A nemá ani nic, co by doktoři dokázali geneticky zmapovat. Je to prostě náš Emory. Některé těžké věci zvládá jako nic, zatímco jiné, o poznání jednodušší, mu nejdou. Obejmu ho kolem štíhlého pasu a vystoupklých žeber a položím mu bradu na rameno. Na tváři mě polechtají pramínky černých vlasů, když vdechuju sluncem prohřátou vůni tak typickou pro malé bratříčky. „Tady bude ta legrační písnička, pamatuješ?“

Konečně se Em trochu uklidní a přitulí se ke své oblíbené hračce, plyšovému krabovi jménem Schovka. Když byly Emorymu dva roky,

vyhrál mu ho děda někde na pouti, a od té doby se bez něho nehne ani na krok.

Lehce odstrčím Fabia a vyjdu z kuchyně ven na schody, protože křehkou a zranitelnou Audrey Hepburnovou s pohledem raněné laně nemůžu ani vystát. Já měřím metr sedmdesát, takže by o mně nikdo nemohl tvrdit, že jsem křehká. Dokonce ani krátkozraký bez brýlí.

Zpoza přimhouřených víček pozoruju střechy sousedních domů – Hoopovu nízkou šedivou farmu, Pamin bílý dům s ušmudlanou šindelovou střechou, Vivino zelené stavení s červenými okenicemi ve stylu každý pes jiná ves. Někde za tím vším se ještě v posledním večerním slunci leskne vodní hladina. Opřu se o lokty, zavru oči a vtáhnu do plic prohrátý vzduch.

Slaný. A páchnoucí.

Vykulím oči. Pouhé centimetry od mého nosu zaregistruju Nicovy smradlavé tenisky na tělocvik. Fuj. Eau de upocenej puberták. Rychle je shodím z verandy dolů na trávu.

V tu chvíli se otevřou dveře, ze kterých se vyloupne máma. Plácne sebou vedle mě na schody s kelímkem zmrzliny v jedné ruce a lžičkou v druhé. „Dáš si? Klidně ti přinesu i vlastní lžičku.“

„Ne, to je v pohodě,“ protáhnu s úsměvem. Jasně, že mi to nebaští. „Tohle máš jako předkrm?“

„Tohle je zmrzlina, miláčku,“ odpoví, „překrm, hlavní chod i dezert. Prostě víceúčelová věc!“

Jako by chtěla zdůraznit svá slova, zanoří lžičku do kelímku ve snaze najít hrudky burákového másla. Potom se zastaví a jemně mi odhrne vlasy z čela. „Nechceš si o něčem promluvit? Poslední dobou jsi nějaká zamlklá.“

Jaká ironie. Máma tráví většinu volného času hltáním románků, kde se někdo v jednom kuse svléká. Tyhle životní pravdy nám s Nicem demonstrovala ještě v době, kdy jsme z toho byli pořádně vykulení, a rovnou na panence Barbie a figurce G. I. Joea. Když mi bylo patnáct, dovlekla mě ke gynekologovi pro antikoncepci. „Kvůli pleti,“ trvala na svém, když jsem koktala, že to není nutné, „a taky kvůli budoucnosti.“ Po tomhle opravdu nemám zábrany mluvit o tělesných věcech, ale zatím spíš jen abstraktně...

Teď bych jí nejradši položila hlavu na měkké pihovaté rameno a pověděla jí o autě plném kluků, ale nechci, aby věděla, že mě někdo vidí zrovna takhle.

A že jsem jim k tomu dala i důvod.

„Jsem v pohodě,“ zopakuju, zatímco ona soustředěně zarývá lžičku do měkké mražené hmoty. Za chvíli se za dveřmi objeví i Fabio, otevře je čenichem, přivrávorá na verandu a s prosebným pohledem jí položí hlavu na stehno.

„Ne,“ varuju ji, ale stejně mě neposlouchá a nabere na lžičku štědré porci, kterou vzápětí vyklopí na podlahu verandy. Fabio na chvíli zapomene, že je na umření, slupne zmrzlinu, vrátí se do výchozí pozice a s nadějí v očích slintá mámě na nohu.

Máma přeruší chvíli mlčení: „Možná bys mohla skočit k Ellingtonovým ještě dnes,“ máchne lžičkou směrem k silnici, „a pozdravit paní.“

„Počkej. Co? To má být pracovní pohovor? Teď hned?“ podívám se letmo na svoje roztřepeně džínové kraťasy a tričko a znovu na mámu. Potom zmizím vevnitř a vrátím se s řasenkou v ruce. Odšroubuju víčko a několikrát si rychlým pohybem přetřu řasy.

„Jako bys to potřebovala,“ zamručí máma asi po milionté, ale nakonec mi smířlivě podá lžičku, abych v jejím zrcadlově naleštěném

povrchu zkontrolovala výsledek. „Ne. Vlastně už jsem jí naznačila, že to asi vezmeš. Je to dobrá práce. Jen nevím, jestli se to moc nerozneslo. Platí totiž výborně. Takže si tam skoč a trochu se připomeň. Vždycky tě měla ráda.“

Proto už za tři minuty kloužu zpět do kristusek a chystám se odejít, když se z kuchyně vyřítí děda Ben, nadšením celý rozcuchaný. „Gwen! Tohle vem s sebou! A vyřiď, že jsou od Benníeho *para a rosa da ilha*, pro růži ostrova! *Mando lagostas e amor*. Posílám humry a lásku.“

Sklopím oči k navlhlému papírovému sáčku v dědově síťovce, ze které mi hrozivě kynou humří tykadla.

„Dědo, to je pracovní pohovor. Nebo skoro. Tam se přece s těmahle potvorama nemůžu ani ukázat. A zvlášť ne, když ještě žijou!“

Děda Ben si netrpělivě odfrkne. „Rose miluje humry. Humří salát. Vždycky se po něm mohla utlouct. *Amor verdadeiro*,“ zazubí se nadšeně.

„Láska neláska, tyhle mají k salátu ještě daleko.“

Jeden z humrů už sice přišel o jedno klepeto, ale druhým se po mně ještě v sebeobraně sápe.

„Uvaříš je, necháš vychladnout a pak k tomu uděláš omáčku. Zítra to má na talíři,“ podává mi děda nesmlouvavě tašku. „Rosa *lagostas* miluje.“

Když Vovó umřela, nápadně zestárnul. Když se potom táta od nás odstěhoval a děda přistěhoval, přidalo mu to dalších pár let. Předtím se zdál tak neměnný jako figury na velrybářských lodích, s ostře řezanou tváří, silnými pažemi a kůží hnědou jako dubové dřevo. Dnes je ale jeho obličej propadlý a já nemůžu ty nadšené čokoládové oči zklatmat, takže bez řeči převezmu síťovku a pustím se dolů po schodech.

Hodiny ukazují šestou, ale letní slunce je ještě vysoko na obloze, voda dole pod domy bezedná a modrá a odraz na ní jako ze stříbra.

Občas odněkud profoukne lehký vánek. Teď, když jsem unikla Nico-
vým teniskám, voní vzduch po posekané trávě, chaluhách a divokém
tymiánu, který tady všude roste.

Jenže to je taky všechno, co tu máme. Tymián, pár letních sídel,
přírodní rezervaci pro vodní ptactvo... A pak jsme tu my, kteří seká-
me trávníky, natíráme ploty a uklízíme domy. Všichni žijeme v East
Woods, ostrovní „špatné“ čtvrti. Haha. Kdo by kdy řekl, že něco ta-
kového tady existuje. Znamená to ale v podstatě jen to, že naše domy
stojí blízko u lesa a na oceán můžeme možná tak mžourat přes zástav-
bu těch šťastnějších, kterým se voda prostírá jako na dlani přímo před
okny z přední strany domu, zatímco ta zadní vedou do svěže zelené
trávy upravených zahrad. Osmdesát domů a jen třicet z nich někdo
obývá celý rok. Ve zbytku se žije jen od května do října. V zimě máme
my, stálí obyvatelé, pocit, že nám ostrov patří, ale v létě ho zase vrátíme
turistům.

Už jsem na půl cesty k Plážové ulici. Minula jsem Hooperův i Vivin-
dům a mířím na Dolní ulici k paní Ellingtonové, když zaslechnu hlubo-
ké předení sekačky na trávu. Její hluk roste, když odbočím do míst, kde
stojí ty nejhonosnější domy. Tady na ostrově jsou ještě k půjčení staré,
pocitivé sekačky, které si hravě poradí se vším, co jim přijde do cesty.
Když projdu kolem domu Coleových, zvuk utichne a zastavím se i já.

Kapitola třetí

Nejdřív jsem jen zůstala stát a zírat, jako bych před sebou objevila zázrak přírody.

Niagarské vodopády.

Grand Canyon.

Sice jsem neviděla ani jedno, ale umím si to představit.

Kluk, který letos seká trávu, zrovna seskočil ze sekačky a stojí ke mně zády s pohledem upřeným na starou paní Partridgeovou. Ta stojí nahoře na verandě a za doprovodu panovačného máchání rukama na toho nebožáka nervózně štěká.

„Proč vám to, vy chásko, pořád nedochází?“ křičí paní Partridgeová. Je bohatá, hluchá, a pokud by ji máma mohla nepozorovaně otrávit, s radostí by to udělala. Jako chásku ovšem tituluje nejenom personál, ale i většinu ostatních ostrovanů.

„Já to zkusím líp,“ hlesne ten kluk a s povzdychem dodá: „Paní.“

„Ty to nebudeš *zkoušet*, ty to prostě *uděláš*. Řekla jsem to jasně, Jose?“

„Ano,“ pípne. A po chvilce doplní: „Paní.“

Paní Partridgeová sevře ústa tak pevně, že by v nich přelomila čtvrták. „Ty!“ zapíchne do mě prst, „Maruško! Pojď tomu klukovi ukázat, jak se u nás seká trávník!“

To ani náhodou. Zacouvám zpět na silnici, ale ten kluk přitahuje můj pohled jako magnet.

Otočí se trochu na stranu a rukama si promne čelo, jak to dělává máma (z paní Partridgeové člověk dostane migrénu okamžitě). Postává na trávníku jen v kraťasech, bez trička, slunce se mu opírá do širokých ramen a blondaté kštiny, zatímco s pokrčeným loktem bezděky dává na odiv vykreslené svaly na pažích. Tak tohle Jose určitě není.

Protože je to Cassidy Somers.

Asi bych měla couvat dál, ale místo toho prostě jen zůstanu stát na místě. Zase si nemůžu pomoci.

Prudkým pohybem stáhne tričko z řídítek sekačky, otře si obličej a zrovna když si trikem chce osušit potem promočená podpaží, zvedne hlavu a všimne si mě. Doširoka otevře oči, ruku i s tričkem nechá klesnout podél těla, ale potom si to rozmyslí a přece jen si ho obleče. Opatrně se mi podívá do očí.

„Jen do toho!“ štěkne paní Partridgeová. „Pěkně mu ukaž, jak se to dělá. Už jsi tady dost dlouho na to, abys věděla, jak má vypadat můj trávník. Vysvětli tady Josemu, že si nemůže sekat jen tak cik-cak, lážoplážo jak chce!“

Do paže mě štípne humří klepeto, a tak raději dědovu tašku odložím k nohám. Tahle situace je příšerná i bez humrů.

„Tak jo, *Jose*,“ spustím, „paní Partridgeová chce ten trávník rovnoměrně posekaný. Pěkně srovnanej. Vodorovně.“

„Vodorovně?“ opakuje, nakloní trochu hlavu a koutky úst mu cuknou v sotva znatelném úsměvu.

Cassi, nech toho, prosím.

„Přesně tak,“ potvrdím a dodám: „Jose.“

Opře se o sekačku a zaujatě nakloní hlavu. Stará paní zatím pohledem zachytí vedoucího údržby Marca, který zrovna projíždí kolem popelářským autem, a na chvíli nás opustí, aby mohla otravovat pro změnu jeho. Cestou mele něco o hurikánu, který sem ale nikdy nedorazí.

„Tak to jsi letos náš *kluk na sekání trávy*?“ vyhrknu. „Nechceš radši nosit hole v golfovém klubu nebo tak něco?“

Cass zvedne dva prsty k čelu a s hořkou ironií mi zasalutuje.

„Letošní poskok k tvým službám. A ocenil bych, kdybys řekla *muž* na sekání trávy. Ale už to vypadá, že nemám na výběr, když mi proti mý vůli změnili i křestní jméno.“

„Pro paní Partridgeovou jsou *Jose* úplně všichni. A holky jsou *Marie*.“

Opře se ještě větší váhou a s nespokojeným zamračením založí ruce: „Jak flexibilní.“

Od jara jsem s Cassem nepromluvila skoro ani slovo. Ve škole jsem se kolem něho plížila jako zloděj, ve třídě si sedala daleko od jeho lavice a odmítala jakékoli pokusy o konverzaci, což ale nebyl takový problém, protože Cass patří mezi ty, kteří se promenádují po Stonybayské střední, jako by jim patřil celý svět. I včera v Zmrzlihradu se tak chovali. Jenže když tu teď stojíme sami dva, nemám kam utéct a na co se vymluvit.

Zírá na mě a palcem si nepřítomně mne spodní ret. Skoro cítím slanou vůni jeho kůže s lehkým závanem chlóru. Najednou mi na mysli vytane ten chladný jarní den, jako by to bylo včera. *Nemysli na to. A na jeho rty už vůbec ne.*

Skloní se, aby mi viděl do očí. Vlastně ani nevím, co si tam přečte, a tak je raději rychle sklopím. Vypracované nohy lehce obsypané světlým chmýřím. Pozoruju na něm, jak se změnil od doby, kdy jsme byli ještě děti, ještě víc než na sobě. *Tak jo. Tak jo. Dost.* Zvednu po-

hled k bezedné modré obloze a vnímám každý zvuk – sténání oceánu, bzucení včel a pravidelný klapot motoru člunu.

Nervózně přešlápne a odkašle si. „Už jsem si říkal, kdy tě tu asi potkám,“ nadhodí, zatímco já jdu rovnou do ofenzívy. „A co tu děláš ty?“

Cass není z ostrova. Jeho rodina vlastní loďařskou firmu na pevnině. Somersovy plachetnice, jedna z největších společností na východním pobřeží. On si s turisty hlavu dělat nemusí. Ne jako my, opravdoví Jose a Marie.

Pokrčí rameny. „Táta mi tu našel brigádu.“ Skloní se, aby si oprášil nohy od posekané trávy. „Asi aby ze mě udělal chlapa. Tvrdá škola života a tak.“

„To my chudí doháníme zralostí to, co nám chybí v peněženkách.“

Tváří mu probleskne stín zahanbení, když si vzpomene, že ačkoli oba chodíme na Stonybayskou střední, já v kapse průkaz do lázní a tenisového klubu rozhodně nemám. „No,“ protáhne nakonec, „aspoň, že nemusím sedět v kanclu.“ Gestem ruky přeletí třpytivý oceán i smaragdový trávník. „A výhled je tu fajnovej.“

Kývnu. V kanceláři si ho opravdu nedovedu představit. Znáám ho jen od vody, napruženého před skokem do školního bazénu nebo v elegantním saltu rovnou do mořských vln. Dojde mi, že na něho zírám jako pitomec. Nechám toho a raději strčím ruce do kapes tak prudce, že si v jedné vyrobím díru ještě větší, než tam byla původně. Vypadne z ní desetník a já ho rychle zakryju špičkou boty, aby si Cass ničeho nevšiml.

Paní Partridgeová zatím vypucovala Marca, supí k nám po kamené cestičce a míří na Casse ježibabím prstem. „Máš pauzu? Dovolila jsem ti odpočívat? Co se tu flákáš? A takhle sendvič s tuňákem bys ještě nechtěl? A ty, Marie, mu pěkně vysvětli, jak to tu má vypadat, a pak

ho nech pracovat.“ Když vdusá zpět do domu, trochu ucouvnu. Cass natáhne ruku, jako by mě chtěl zastavit, ale pak ji zase nechá klesnout.

Ticho.

Tak už jdi, poroučím si. Prostě se otoč a maž si po svejch.

Cass si odkašle, dvakrát sevře dlaň a nakonec natáhne prsty. „Ehm...“ ukáže mi k nohám, „myslím, že ti utíká taška.“

Otočím se. Humr A mi utíká i se síťovkou přes trávník a humr B za ním. Vrhnu se za nimi, popadnu tašku a v tom letu mi padají slova z úst stejně nešikovně a neplánovaně jako ten desetník z kapsy. „No, já mám ten... pohovor u paní Ellingtonové dole u moře.“ Mávnu neurčitě směrem k Dolní ulici. „Můj děda ji zná a poprosil mě, abych jí udělala humří salát“, vysvětluju, zatímco strkám ty potvory zpět do tašky. „Takže tyhle bestie budu muset uvařit. Já vím, že by se za mě moji portugalské předkové styděli až do sedmý generace, ale házet něco živého do vařící vody? Já přece nejsem žádná... a vůbec, to se přece nedělá...“ Zvednu hlavu a podívám se na Casse, který kromě jednoho povytaženého obočí nedává najevo vůbec nic. Konečně sklapnu pusu. „Uvidíme se později!“ zavolám přes rameno a spěchám pryč.

Jak nonšalantní a uhlazené. Na druhou stranu – existuje vůbec nonšalantní a uhlazené loučení, když s sebou člověk vleče nevychovanou bandu korýšů? Kromě toho už loď *Předstírání nonšalance* odplula před několika minutami mého žvanění.

„Vážně se uvidíme?“ volá za mnou Cass. Přidám do kroku, ale neodolám a naposledy se otočím. Ještě se se založenýma rukama opírá o sekačku a sleduje, jak beru nohy na ramena jako nějaký mořský živočich na písčitém dně.

Kapitola čtvrtá

Svižně si šlapu Dolní ulicí a myšlenky mi v hlavě kmitají ještě rychleji než nohy. Kluk na sekání trávy se celé léto pohybuje všude po ostrově, a tak se dá čekat, že mě Cass bude pronásledovat jako přízrak. Jako by nestačily ty starosti, které jsem s ním měla na jaře.

Za zády zaslechnu skřípění kol a drhnutí podkluzujících pneumatik o písek. Zatajím dech a prudce se otočím, ale to se jen Vivien na svém blankytně modrém staromódním kole s proutěným košíkem přehoupala přes retardér. Vypadá jako reklama na něco, co slibuje hojnost. Máslo. Mléko. Čerstvé ovoce. Lesklé hnědé vlasy má stažené do dvou culíků, které na ní ale vůbec nevypadají hloupě, a tváře jí v horku jen planou.

„Ahoj!“ houkne na mě. „Máma mi řekla, kam míříš, tak jsem ti jen chtěla popřát hodně štěstí.“

„A já myslela, že se chceš sejít s Nicem.“

Vivien se začervenalá jako ostatně vždycky při zmínce o Nicovi nebo i při pouhé myšlence na něho, o pohledu ani nemluvě. Ano, věci se změnily a čas posunul naše nerozlučné trio z dětství někam trochu jinam.

Zavrtí hlavou.

„Přemluvila jsem ho, aby se ucházel o tu brigádu tady na ostrově, takže má zrovna pohovor s Marcem a Tonym. Pokud to vyjde, nebude se muset spoléhat na Hoopovy známosti, aby mohl občas za pár centů

někde vymalovat a jezdit kvůli tomu po celým státě. Kdyby to tak klaplo!“ Zvedne prosebný pohled k nebi.

„To je super nápad! Ale... proč?“

„Protože Hoop je pitomec,“ odpoví. Ve skutečnosti je Nat Hooper Nicův nejlepší kamarád a partner pro letní brigády. Jenže vždycky všechno pokazí a Nic zase nemá to srdce, aby zasáhl.

Za zády se mi opět ozve řev sekačky a já musím všechno své soustředění vynaložit na to, abych se neotočila. Viděla Casse už i Vivien? Určitě ano.

„Chceš jít se mnou v pátek večer na grilování hřebenatek?“ vyzvídá. „Máma s Alem budou mít na starosti catering na jedné předsvatební party. Slušnej luxus. A je to nahoře na kopci, nevadí?“

„Ani náhodou. Nic půjde taky?“

„Jasně. Na baru sice někdo bude, ale číšníci nám pořád chybí. Hoop neví, jestli to stihne, protože má prý *žhavý rande s úžasnou dámou*. Stejně bych vsadila krk na to, že ta *úžasná dáma* je virtuální. Nevíš o někom dalším, kdo by šel?“

Nemůžu si pomoci. Pořád mě to táhne někam dozadu, kde tuším Casse. Vivan sleduje můj pohled a potom se s nakrčeným obočím otočí zpět na mě.

„Jestlipak víš, kdo nám tu letos bude sekat trávu?“ ptám se opatrně.

„Jo,“ pípne a po očku sleduje, jak se tvářím. „Dávala jsem mu kód k bráně, když jel ráno do práce.“

„A tos mi nic neřekla? Nemohla jsi poslat aspoň varovnou esemesku?“

„Sakra. Promiň.“ Viv se opře patami o zem, aby stabilizovala sebe i kolo. „Jednou jsem to zkoušela, ale sama víš, jak mizerný je tu signál.“ Potom se zase po očku podívá za nás. „Asi jsem to měla zkusit vícrát.“

Spolu s Viv upřu pohled na dům paní Partridgeové, kde se Cass zodpovědně vrátil k sekání trávy. Vodorovně. Zase se tam proměňuje jen tak bez trička a vlasy mu v slunci září jako zlato.

Panebože.

„Co je, Gwen? Uvažuješ, jestli říct Cassovi?“ nakloní hlavu. Oči se jí zvědavě třpytí.

„Ne! Co? Ne! Přece znáš moje pravidla. Ruce pryč. A vyhybat se mu za každou cenu.“

Vivien si odfrkne. „Tak proč jsi teda nasadila ten skelnej pohled, kterej většinou věští jen špatný rozhodnutí, impulzivní jednání a ostudu?“

I když mě Vivie spíš jen tak škádlí, zrudnu jako rajče. Raději sklopím hlavu a špičkou boty odkopnu kamínek. „Ta ostuda byla jen dvakrát.“

Vivien se zatváří vážně. Přehodí nohu přes rám kola, jediným kopnutím složí stojánek a přijede blíž. „Cassidy Somers... a přímo tady na ostrově. Takže bacha na to, Gwendo. Dávej na sebe pozor.“ Její rozohněný výraz tak odporuje roztomile dobrotivým rysům její tváře i mé přezdívice z dětství, že bych se nejraději rozesmála, ale zároveň se mi trochu svírá žaludek.

Všichni nemůžeme být Viv a Nic.

Bratránek Nic a moje nejlepší kamarádka jsou nerozluční už od doby, kdy nám bylo pět a já je se vši slávou oddala na pláži. Protože jsme věděli víc o křtění lodí než o svatbách, snažila jsem se o své klečící kamarády rozbít láhev jablečné šťávy.

Kolik lidí zůstane celý život s tím, koho nejvíc chtěli, a ještě mají to štěstí, aby si jich ten druhý vážil a předcházela? Moc jich asi nebude, co?

Je docela rozdíl mezi láskou na celý život a náhodnými hrátkami na pláži.

Nebo na posteli.

Nebo v autě.

„Gwen!“ lusknou prsty Vivie. „Probud' se! Vzpomeň si, co jsme slíbily! Nebo chceš, aby tě táta přistihl venku u moře jako tehdy,“ zaváhá a trochu ztlumí hlas, „s Alexem?“

Zašklebím se a raději trávnicku paní Partridgeové ukážu záda. Kývnou a zvednu prsty, jako bych přísahala na neviditelnou Bibli. „Vzpomínám si. Odteďka už nikdy s nikým nebudu provozovat nic ani v nejmenším podezřelého, pokud nebudu milovat já jeho a on mě.“

„A?“

„Pokud to oba nedokážeme na detektoru lži,“ dodám poslušně, „i když musím přiznat, že *tohle* bude fakt trapný. Jen si to představ – donést všechny ty přístroje, pak je zapojit...“

„Prostě se jen drž dál od dun. A hlavně od Kopce,“ řekne Vivien. „Až potkáš pravou lásku, stejně žádnéj detektor nebudeš potřebovat. Prostě se mu podíváš do očí a uvidíš tam všechno podstatný.“

„Měla by ses živit psaním textů na přáníčka. Nechceš rovnou rozeslat životopisy?“ plácnu ji kamarádsky po rameni, ale šikovně mi uhne a se smíchem ujíždí pryč.

Kdybych řekla, že nechci to, co má Vivien a Nic, rovnou a bez hledání, detektorem lži bych sama neprošla. Naposledy se ohlédnou na Casse, který se s hrdě zvednutou hlavou nechává plísnit od paní Partridgeové.

Kapitola pátá

Paní Ellingtonová bydlí v posledním domě na pobřeží. Vlastně je trochu nemístné říkat té budově dům. Ve skutečnosti je to obrovská, honosná vila z přelomu století, která se vyvaluje u moře tak pyšně jako kočka na slunci. Šedé tašky na střeše už sice s léty trochu opršely, ale dvě věžičky a zelená veranda podobná ocasu číhající šelmy ještě svědčí o zašlé slávě našeho ostrova.

Jen parkoviště, kde odpočívá Cadillac paní Ellingtonové, se sem nehodí. Místo něho by tu měly stát kočáry a u nich kočí v livreji.

Obejdu dům po kamenité pěšince a mířím přímo ke kuchyňským dveřím. Říkám si, jestli to není nezdvořilé. Tady na ostrově totiž člověk nikdy neví. Polovina lidí, u nichž máma uklízí, ji vítá jako starou známou a nabízí jí něco k pití, zatímco druhá půlka trvá na tom, aby přicházela zadním vchodem a zouvala si boty.

Setřepávám ze sebe kristusky, a když se tak zadívám na prsty u nohou, napadne mě, že bych si přála mít je tak hezké a upravené jako Viv. Ty moje zdobí místo laku náplast – památka na to, jak jsem si ukopla palec o vlnolam.

Zadní dveře z lakovaného dubového dřeva jsou otevřené a zajištěné cihlou, ale síťovky jsou zavřené. „Haló?“ zavolám do ztemnělé chodby. „Ehm... haló! Paní Ellingtonová?“

Někde v dálce šumí hlasy z televize. Porcelánové hodiny ve tvaru hvězdice hlasitě tikají. Z místa, kde stojím, zahlédnu nablýskaný kovový džbán na krbové římse, který už dávno slouží jen jako váza na cínie. Položím ruku na síť dveří a už se chystám otevřít, ale v poslední chvíli přece jen zaváhám a raději znovu zavolám.

Tentokrát televize okamžitě umlkne. Potom se ozve *cvak-bum, cvak-bum, cvak-bum* a ve dveřích stojí paní Ellingtonová. Vlasy má bělejší, než jak si je pamatuju z dětství, chodí o berli a kotník má zavázaný, ale pořád je oblečená jako na dýchánek, kolem krku nosí perly a na tváři má okouzlující úsměv.

„Gwen! Tvoje máma říká, že Gwennie už na tebe nevolají, ale i tak mám *velikánskou radost*, že tě vidím.“ Opře berli o zeď, otevře síťové dveře a nabídne mi obě ruce.

Tašku s humry pro jistotu položím na zem a stisknu její dlaně ve svých. Kůži má volnou a křehkou jako obnošené hedvábí.

„Tak ty mi budeš přes léto dělat chuťvu! Jak se to mohlo stát,“ švitoří paní Ellingtonová, „když jsi byla maličká, sedelas mi na klíně, zatímco tu tvoje máma uklízela. Takové roztomilé děťátko! Hnědá očka a ty kudrlinky!“

Když vyslovila slovo *chuťva*, probleskl jejím hlasem stín smutku, a tak raději rychle vyhrknu: „Já jsem vám přišla dělat spíš...“ Ale co? Přítelkyni? Společníci? Hlídacího psa? „Prostě vám tu budu dělat společnost.“

Paní Ellingtonová mi stiskne ruce a potom je pustí. „To je nádhe-
ra. Zrovna jsem se chtěla s něčím studeným posadit na verandu. Máš ráda ledový čaj?“

Já vlastně čaj vůbec nepiju, a tak zmateně mlčím. Paní Ellingtonová mě naštěstí rychle zachrání a pokračuje: „Ráno bylo hrozné horko,

a tak jsem si udělala ledové divoké brusinky. Teď nám přijdou vhod. Já osobně miluju ledový čaj pěkně vychlazený, štědře oslazený a hlavně s citronem.“

„To zní dobře,“ hlesnu a rozhlédnu se po kuchyni.

Od té doby, co jsme s Nicem byli malí, se tu nic nezměnilo. Bledě-modré zdi, kuchyňské přístroje v decentní krémové, na stole modrobíle károvaný ubrus, další pastelově pestré cíně a na lince kobaltový skleněný džbán.

Když máma dělá ledový čaj, potřebuje na to jen dva kroky – nejdřív nasype cukernatý prášek na dno nádoby a potom ho smíchá s ledovou vodou. Zato výrobní procedura paní Ellingtonové vyžaduje nástroje, o jejichž existenci jsem zatím neměla ani potuchy. Zaprvé je k tomu třeba kyblík ledu a speciální stříbrné kleštičky. Potom citron a další stříbrné udělatko, kterým se z něho vymačká šťáva. V tu chvíli přichází na řadu protáhlá miska na čajový pytlík a další nádobka na odložení vymačkaného citronu.

Žilnatá ruka paní Ellingtonové otevře dveře od spíže a chvíli jen tak povlává ve vzduchu mezi dvěma dózami jako lapený pták. Nakonec sáhne po té se zrníčky rýže, ve které, jak mi napovídá zkušenost s přímořským počasím, musí být sůl. Když se do soli přisype rýže, nelepí se ani ve vlhkém vedru na stěnu nádobky. Položí ji na linku a pomalu odšroubuje víko.

Jemně jí položím dlaň na hřbet ruky. „Myslím, že to bude ta druhá.“

Paní Ellingtonová se na mě zadívá trochu nepřítomnýmá oříškovými očima. Potom se její pohled vyjasní, jako když z mraků vykoukne slunce. Zatuká si na spánek. „Ale jistě. Od té doby, co jsem tak hloupě spadla, jsem úplně nemožná.“ Položí dózu zpět na policičku a vezme si její sousedku.

Potom přesype část jejího obsahu do stříbrné nádoby a přidá k tomu další podivně zakřivenou lžičku. Tenhle obřad bezpochyby vymyslel někdo, kdo po sobě nemusel mýt nádobí a leštit přístroje. Paní Ellingtonová se zase zeptá, jak mám ráda čaj, a já bych nejradši řekla, že „se vším“, jen abych věděla, co udělá, ale krotím se a hlesnu: „Studený a sladký.“ Jako by čekala na povel, vyndá paní Ellingtonová ojíněnou sklenici z mrazničky, na její dno rozprostře cukrovou vrstvu a nakonec ji vrchovatě dolije čajem. To stejné opakuje i se svou sklenicí.

„Vezmeme si to na verandu,“ navrhne.

Vyrazím za ní, ale potom si vzpomenu na dárek od dědy Bena. Akorát včas, protože jeden z humrů se opět rozhodl zachránit si život, vylezl z tašky a odhodlaně se sune chodbou k zadním dveřím. Vrhnu se za ním a lapím ho zpět do promáčené papírové tašky, ať si pobouřené mává klepety, jak chce.

Čekala bych, že paní Ellingtonová se k smrti vyděšená popadne za srdce, ale místo toho slyším jen pobavený smích. „Můj milý Ben Cruz,“ řekne, „pořád si nedá s těmi pastmi pokoj?“

„Ani náhodou. V létě je objíždí každý týden,“ odpovím, otevřu lednici a rychle tam šoupnu humra Houdiniho i jeho kamaráda v naději, že je zima omráčí natolik, že nebudou svou popravu ani vnímat. Předám paní Ellingtonové i dědovu zprávu, pro jistotu celou přeloženou do angličtiny.

Odhodí hůlku a radostně tleskne. „Humři a láska! Dva základní pilíře života. Pojď se mnou na verandu, zlatíčko moje. Nevadilo by ti vzít i ty sklenice? Tam si potom popovídáme o těch *dalších* pilířích.“

Ani veranda se od mých dětských let nezměnila – starý bílý proutěný nábytek, modrozelená síť rozhoupaná ve větru. Svěže zelený travník před domem se pomalu svažuje rovnou do jemného písku a azu-

rového oceánu. Po levé straně se z moře zvedá Velrybí kámen, útes k nerozeznání podobný nahrbenému velrybímu hřbetu. Když je příliv, ční nad hladinou jen ploutev, zatímco teď za odlivu se odhalil v celé své kráse. Zatajím dech a srdce mi naplní pocit, který mě provází, kdykoli se podívám na nejkrásnější část našeho ostrova. Kdybych se tak na tohle mohla z okna dívat každý den, byla bych úplně jiná. Klidnější, šťastnější, vyrovnanější. Určitě bych se nenechala rozhodit školou ani vytočit tátou. Jenže stejně dobře vím, že moje teorie je chybná, protože mrzutá paní Partridgeová se může jedním z nejkrásnějších výhledů kochat celý den – a teď myslím na moře, ne na Casse Somerse – a stejně zůstává pořád stejně zapšklá.

Paní Ellingtonová lehce fukne svou sklenicí do mé. „Na další západ slunce,“ řekne.

Musím vypadat zmateně, protože hned dodá: „Tak si vždycky rád připíjel můj drahý tatínek. Jsem docela pověřivá, takže vlastně nevím, jestli jsem se někdy něčeho na verandě napila, aniž bych tohle řekla. A ty musíš odpovědět: „A taky na východ.““

„A taky na východ,“ zopakuju s pokývnutím.

Pochvalně mě poplácá po koleni.

„Asi bychom si měly domluvit podmínky,“ řekne.

Sakra. Vykotám něco o platu, který zmínila máma, ale určitě se musela splést – bylo by to moc dobré na to, aby to byla pravda. Paní Ellingtonová se pousměje. „Ale ne, o penězích jsem mluvit nechtěla, to už, počítám, domluvil můj Henry s tvou matkou. Spíš mi jde o to, jak to tady spolu budeme... vést. Nikdy jsem totiž, ehm... společnici neměla, takže musím vědět, co ráda děláš, a já ti zase musím říct, co baví mě. Jinak bychom se tu spolu celé léto jen trápily. Musím říct, že mi prospěje společnost mladého člověka. Moji vnuci...“ Odmlčí se. „Už

jsou pryč z domu a žijí vlastním životem.“ Její úsměv na chvíli uvadne a ve tváři se jí zračí přes osmdesát prožitých let.

Před očima mi bleskne jeden z obrovských večírků, které pořádala pro své vnuky. Co to bylo naposled? Svatba? Nebo jednadvacáté narozeniny? Velký party stan se sněhobílými věžičkami. Luxusní bufet. Ohňostroje. Nic, Viv a já. A taky Cass. Leželi jsme na pláži a sledovali tanec rachejtlí na obloze a jejich záblesky ve vlnách. Soukromý večírek s veřejným představením. Obloha a oceán nikomu nepatří.

Po chvíli mlčení paní Ellingtonová odhodlaně pokračuje. „A tak je to taky správně! Teď mi ale pověz něco o sobě. Nejlépe všechno.“

Ehm, jaké „všechno“ chce asi slyšet? Viv třeba říkám úplně jiné „všechno“ než mámě. Jak mám vědět, co na sebe prozradit paní, která mě chce zaměstnat.

Poplácá mě po koleni, jako by slyšela moje duševní koktání. „Začni třeba tím, jak se ti líbí naše pláž. Máš ji ráda nebo se jí radši vyhneš?“

Může někdo na světě nenávidět pláž? Přiznám se tedy, že pláž miluju, a ona dodá: „Výborně. Já a moje přítelkyně z Dámské ligy – tak si říkáme, i když se na ostrově jistě najdou tací, kteří nám říkají třeba Plážové sůvy a možná i hůř... No, to je jedno. Prostě rády chodíme každý den plavat. Ráno v deset a odpoledne o čtvrté v odpoledním sluníčku. Někdy si z toho taky uděláme celodenní piknik. To je to krásné na stáří – nemusíme si dělat hlavu s krémem na opalování a můžeme se jen tak celý den povalovat na pláži.“ Oroseným pohledem přehlédne vodní hladinu a vráscitý obličej jí zněžní v zasněném výrazu, který mi připomene, jak krásná musela být zamlada. Opravdová růže ostrova.

Další půlhodinku si jen tak povídáme o tom, co paní Ellingtonovou baví, co ráda jí („Pokud mi někdy uděláš vajíčkový salát, asi na tebe

změním názor.“), jak se staví k pohybovým aktivitám („Až se mi zahojí ten hloupý kotník, ráda se občas rychle projdu, ale jsem nevrlá, když mě někdo nutí.“), a dojde i na moderní technologie („Nebudeš pořád tukat do mobilu, že ne? Když už jsem v přítomnosti jiné osoby, ráda bych ji tu měla i duchem.“).

Nakonec asi přece je projdu testem, protože mě paní Ellingtonová poplácá po rameni a řekne: „Tak dobře. Náš nový režim začne v pondělí.“ Potom mě obdaří jedním ze svých nejzářivějších úsměvů a šepetem dodá: „Trochu jsem z toho měla strach, protože mám svou samotu ráda. Ale myslím, že jsem měla štěstí na personál.“

Poděkuju jí a potom si vzpomenu, že musím ještě uvařit humry. *Chce, abych to ještě udělala, nebo už můžu jít? Pokud ano, můžu ji tu nechat samotnou se dvěma živými korýši? Neměla by se raději držet dál od sporáku?* Nic si jednou z fotbalového zápasu odnesl otřes mozku a neměl všech pět pohromadě ještě několik dní potom. Než se jí stihnu zeptat, zabuší někdo na dveře tak silně, div z nich nevyskočí hřeby držící síť. „Haló? Ostrovní servis!“

„To by mě zajímalo, kdo tohle může být,“ rozzáří se staré paní oči, jako by byla návštěva ostrovní údržby nějaký důvod k radosti. „Hortenzie se ještě prořezávat nemusí a trávník včera někdo posekal. Klidně se podívejte!“

I když stojí rovně jako pravítko, sotva se drží na nohou, a kdyby neměla berli, jistě spadne. Poletuju z jedné strany na druhou ve snaze ji přidržet a zabránit nevyhnutelnému.

„Halóóó!“ ozve se znovu a netrpělivěji zpoza dveří. Teď už zní o něco jasněji.

„Už jdouuu!“ protáhne zpěvavě paní Ellingtonová. „Jen pojďte dál, mně to jde sice pomalu, ale za chvíli jsem u vás!“

Vlastně si přeju, aby se nemohla hnout z místa, protože se v okamžiku přesuneme do kuchyně, kde stojí – ano, Cass a jeho opálená kůže kontrastuje s bělostnými záhyby záclony.

„Ty můj milý chlapče!“ vydechne paní Ellingtonová.

Jak se stal po pouhém jednom dni sekání trávy „jejím milým chlapcem“? Nebo si ho pamatuje ještě z doby, kdy jsme byli děti? Paní Partridgeové jeho obličej nic neříkal.

„Gwen, drahoušku. Tohle je Cassidy Somers, který nám bude celé léto pečovat o ostrov. Cassidy, tohle je moje nová...“ Odmlčí se a potom pevným hlasem pokračuje: „To je Guinevera Castleová.“

Zašklebím se. Otřes mozku – neotřes mozku, paní Ellingtonová si pamatuje mé celé, beznadějně romantické jméno. To, které ve škole nikdy nepoužívám. A ani nikde jinde.

Cass mi podá dlaň, jako by se nechumelilo. „Tak ještě jednou ahoj, Gwen.“

Ignoruju ho. „My už se známe,“ otočím se k paní Ellingtonové. „Sice ne dobře, teda... nejsme přátelé a nemáme toho moc společného a vlastně... vlastně jsme se potkali jen letmo, ale... chodíme na stejnou školu,“ uzavřu své zmatené koktání. Ani se neodvážuju na Cassa podívat, zatímco čekám, až paní Ellingtonová vynese ortel nad mým duševním zdravím.

Místo toho se jen jemně usměje a hlesne: „Tak spolužáci. To je hezké. Mám pocit, že by našemu mladému muži přišla vhod trocha ledového čaje. Budeš od té lásky, Gwen?“

Kývnu, otevřu mrazničku, vytáhnu z ní kousky ledu a po cestě si schladím hořící tváře. Vděčná, že se nemusím trápit se všemi těmi servírovacími přístroji, naliju čaj do nachlazené vysoké sklenice a podám ji Cassovi. Dávám si u toho pozor, aby se naše prsty nedotkly,

takže orosená sklenice málem skončí na zemi. Ještě dobře, že Cassovy reflexy fungují tak bleskově.

Paní Ellingtonová se přitočí ke svému návštěvníkovi a omlouvá se, že jsme mu nenabídly citron a cukr.

„Děkuju, ale stačí mi to takhle.“

„Tohle počasí příšerně vysušuje lidský organismus,“ vysvětluje paní Ellingtonová, „zvláště, když se člověk takhle lopotí. Vůbec se nesmíš stydět – prostě přijď kdykoli, kdy se ti zachce něčeho studeného.“ Cass laškovně nakloní hlavu a obdaří starou paní jedním ze svých nejkouzelnějších úsměvů. „Děkuji vám.“

Potom do sebe obrátí ledový čaj, zatímco já fascinovaně sleduju dlouhou linii jeho hrdla. Potom raději sklopím zrak a utřu si prsty do kraťasů. Úplně se mi zpotily dlaně. No skvělý.

„Doleješ mu, Gwen? A teď mi, milý chlapče, pověz, proč jsi přišel? Pokud jde o účty, tak o to se stará můj syn Henry.“

„Ale ne,“ odpoví rychle Cass, „přišel jsem vám uvařit ty humry.“

Bleskově se otočím.

„Delší dobu přemýšlíme, jak bychom rozšířili své služby,“ pokračuje klidně a rozumně, „protože konkurence je veliká, člověk musí být stále ve střehu... Však to znáte.“ Na chvíli se na mě zadívá, ale potom se zase odvrátí.

„Vážně?“ přikulhá paní Ellingtonová ještě blíž, jako by byl Cassidy magnet a ona kus železa. „A co máte přesně na mysli?“

„No... ehm, většinou tu kluci jen sekají trávu a občas něco vyplejou. A,“ přihne si Cass ještě jednou ze sklenice, „já si myslím, že je čas trochu rozšířit naše portfolio. Třeba nabízet venčení psů. Obstarávat nákupy. A...“ Krátce se podívá na strop, jako by z něho chtěl přečíst další text své odpovědi. „Lekce plavání.“

„Podnikavý chlapec!“ jása paní Ellingtonová.

Cass se opět usměje a pokračuje. „Když jsem viděl tady Gwen, jak si to hasí rovnou k vám i s, ehm, večerí, řekl jsem si, že bych vám ukázal svou techniku.“

„Vy na to máte *techniku*?“ zatleská paní Ellingtonová nadšeně jako dítě na narozeninové party. „Jak profesionální! Vůbec jsem netušila, že na humry existuje něco takového.“

„Možná že technika není to pravé slovo,“ přiznává nakonec Cass. „Kde máte hrnec na humry?“ ptá se s takovou jistotou, jako by něco takového musela vlastnit každá novoanglická domácnost. Ale ano, samozřejmě. Paní Ellingtonová opravdu má v inventáři tu samou černobílou smaltovanou nádobu, kterou najdete i u nás v kuchyni. Vytáhne ji z kredence, kterou mu stará dáma otevřela, a pokládá ji opatrně na dno dřezu, jako by tu byl doma. Jen čekám, kdy si odloží sandále a plácne sebou na gauč.

„Víš,“ snažím se o neutrální tón, „klidně to můžu udělat sama. Nemusíš to...“

„Ovšem, Gwen. Ale jednou už jsem tady, ne?“

Mám co dělat, aby mi nevypadly oči z důlků. *On je tady* a přesně v tom vidím problém. Ale pořád jsem oficiálně na pohovoru, takže se s ním na očích paní Ellingtonové stejně nemůžu moc přetahovat.

Napustí do hrnce studenou vodu, přistaví ho na plotnu a zapne plyn. „Technika implikuje finesu nebo také dovednost, zatímco tohle je spíš...“ Chvilí si hraje s knoflíkem od sporáku a pomalu zmírňuje plamen.

„Některým lidem prostě vadí vařit živé tvory zaživa. Kromě toho u toho humří příšerně vřeští. Sice jsem slyšel, že to nic neznamená a že jejich nervový systém není dost vyvinutý na to, aby je něco bolelo,

a navíc mají mozky asi tak veliké jako špička od propisky, ale i tak to někoho může zneklidňovat.“

Díky za záchranu, Cassi. Jsem neskutečnej strašpytel.

Ne, že bych ty humry zabíjet *chtěla*, ale když na to přijde, tak to *udělám*.

„Vskutku,“ dává mu zapravdu paní Ellingtonová, „já jsem vždycky hleděla zmizet z kuchyně, když je kuchař vařil. A taky když sekal rybám hlavy.“ Při té vzpomínce se otřese.

Cass se zase zazubí. Má ohromné osobní kouzlo, které člověka přitahuje jako magnet, ale umí také ukázat chladnou tvář. Jeden nikdy neví, který Cass je ten opravdový. Zatímco se topím ve vlastních myšlenkách, Cass pohledem vyhledá mé oči a poprvé od března se do nich přímo zadívá.

Rošťácky.

Vyzývavě.

Raději se otočím, otevřu ledničku, vytáhnu tašku s humry a přitisknu si ji na prsa. Když se po ní Cass natáhne, chytím ji ještě pevněji. Cass jemně škubne, jako by se chtěl ujistit, jestli se opravdu chci prát o vlastnictví dvou korýšů. Nakonec je rezignovaně pustím.

„Díky Gwen,“ broukne nenuceně. „Kde jsme to byli? Jo, už vím. Někteří lidi dávají humry na chvíli do lednice, aby je trochu omráčili, ale to asi nebude o moc humánnější než vařící voda, nemyslíte?“ Vyprostí papírový sáček z dědovy síťovky a položí ji na stůl. Z útrobu sáčku se okamžitě vymrští klepeto a cvakne o dřevěnou desku. Ani pobyt v zimě humra číslo jedna nepřipravil o vůli k životu.

„Říká se,“ pokračuje Cass, zatímco noří ruku do záhybu hnědého papíru, „že když zabijete humra moc brzo před úpravou, jeho maso ztuhne a nedá se pak jíst.“

Zručně otočí v ruce humra a hbitě se vyhýbá štípajícím klepetům.
„Otoč se, Gwen.“

Nejsem zvyklá na to, aby mě někdo komandoval tak klidným hlasem, a tak zapíchnu pohled do fuchsiových květů na keři za oknem. Potom se seberu a zkouším zase získat nad věcmi kontrolu. „To zvládnu,“ zopakuju Cassovi ve snaze znít uvolněně a pohotově jako jindy. „Mám to přece v krvi, pamatuješ?“

„Takhle,“ ignoruje mě Cass a klidně pokračuje v přednášce, „je člověk rychle bodne do mozku a potom šup do horké vody. Jsou na onom světě, ani neví jak.“

Paní Ellingtonová spráskne ruce: „To se mi ulevilo. A asi to opravdu funguje. Už ani necukají klepety. A hlavně tak příšerně nevřeští.“

„Tak a je to. Už se zase můžeš koukat.“ Jenom klidné, tiché konstatování. Žádný posměch.

„Ale já se dívala celou dobou,“ zamumlám trochu nepřítomně.

„Tihle budou mít nejmíň dvě kila, co? Takže tak čtrnáct minut,“ natáhne se Cass nad sporák po minutce ve tvaru vejce a hbitým pohybem ji natočí. „Můžu tu chvilku počkat a pak je i vyndat, jestli chcete.“

Odkašlu si. „Klidně běž, já jsem v pohodě. Ráda to za tebe vezmu.“

„Vy jste hotový zázrak, mladý muži!“ rozplývá se paní Ellingtonová. „Ta nová opatření odboru údržby mě opravdu nadchla. Smím doufat, že také umíte kuchat ryby?“

„Umím všechno, co je třeba,“ zazubí se Cass poté, co mi věnuje letmý pohled. Když se usmívá, kůže kolem koutků očí se mu zvrásní do vějířků. „Děkuju za ten ledovej čaj, něco tak dobrého jsem nikdy dřív nepil. Zatím nashle, paní Ellingtonová!“

Zmačká promáčenou hnědou papírovou tašku a hodí ji, ale neposlušná koule se jen odrazí od stěny koše na odpadky a dopadne na zem.

Cass ji rychle zase sebere a tentokrát vyhodí rovnou do smetí. Potom se otočí a zamíří ke vchodu.

Jeho „Ahoj Gwen“ je tak tiché, že ho sotva slyším.

„To je ale laskavý mladý muž,“ vydechne paní Ellingtonová, „a také pohledný.“

Raději stočím oči k humrům, kteří zatím ve vodě zrudli, a pozoruju tikající budík. Protože ještě zbývá deset minut, naliju paní Ellingtonové trochu čaje a začnu dělat dědovu omáčku. Paní Ellingtonová mě zřejmě sleduje a občas utrousí tichý komentář: „Ale jistě. Jak jsem mohla zapomenout na kysanou smetanu? Můj milý Ben Cruz umí tuhle zálivku jako nikdo jiný. Je to hotová alchymie.“

Někdy se musím dědy zeptat, odkud zná paní Ellingtonová jeho tajný recept na humří salát. Když dodělám zálivku, sliju vodu a uvařené humry vložím do cedníku, pustím na ně studenou vodu a doufám, že s nimi trochu zchladnu i já. Nějak mě to všechno podivně rozhodilo.

„Bude z nich skvělý oběd,“ otočím se přes rameno na starou paní ve snaze o uvolněný tón. „Ale pokud je chcete už dnes, klidně vám k nim rozpustím máslo nebo udělám majonézovou omáčku.“

„Ale kdeže!“ odporuje. „Já chci jenom Benův úžasný salát s vychlazeným humřím masíčkem. Dnes už si tady něco k snědku najdu. Což mi připomíná,“ nakloní hlavu a zavolá: „Joy!“

Když už si začínám myslet, že se dočista pomátla, otevrou se dveře a z nich se vyšourá unavená paní v nemocničním úboru. „Hm-mm, paní El? Jsem tady!“

„Dobrý den, Joy! Tohle je Guinevera Castleová, která na mě dává pozor přes den. Gwen, tohle je moje noční sestra. Joy, vyprovodila bys Gwen? Jsem ze všech těch novinek trochu unavená.“ Joy vykročí chodbou směrem k domovním dveřím. Zastaví se jen na chvíli, aby si přes

hlavu stáhla šedivou mikinu s kapucí a pověsila ji na věšák na zdi. „Tak ty jsi její chůva?“

To slovo se mi vůbec nelíbí. „Spíš paní Ellingtonové dělám během dne společnost.“

Joy si odfrkne. „A dostaneš za to stejně jako já i bez zdravotnickýho vzdělání. Taková blbost. Pokud jde o mě, myslím, že ten její synáček má víc prachů než rozumu.“

Nevím, co bych jí odpověděla, a tak raději mlčím.

„Potom, jak sebou nedávno sekla, by potřebovala za zadkem sestru dvacet čtyři hodin denně a sedm dní v týdnu. Klidně si mohla zlomit krček a to je v tomhle věku začátek konce, ale její rodina to nechce slyšet. A já na to nemám trpělivost.“

Tak bys tu možná neměla pracovat, dere se mi na jazyk, ale rychle ta slova zaženu. Kolik z nás ostrovanů si může vybírat? Joy mi přidrží síťované dveře. Vyklouznou ven, celá šťastná, že se s touhle osobou budu potkávat jen zběžně.

Venku se zastavím a zapslouchám do okolních zvuků. Přes šumění vln zaslechnu i hučení sekačky o pár domů dál v Dolní ulici. I když je to tudy delší, vydám se nahoru do kopce směrem k Horní ulici.

Jak jenom přežiju celé léto v Cassově neustálé přítomnosti? Musím od Marca a Tonyho zjistit, jakou má pracovní dobu... Aha, no jo. To chci vidět. „Tony? Marco? Ten kluk, co vám letos seká trávu, je nesnesitelně sexy a já to přestávám zvládat. Kromě toho mi leze dost na nervy, takže byste mu mohli aspoň přikázat neustálý nošení trika. A taky by si mohl nechat narůst nehezku bradku, trochu přibrat a hlavně se držet dál od domu paní Ellingtonové. Dík moc.“

Přidám do kroku a v ohybu cesty odbočím na mýtinu v lese. Javo-ry zvedají své větve jako paže a tvoří dokonalý tunel. Vzduch voní hlí-

nou a trochu zatuchlou zelení. Tady se celá staletí nic nezměnilo. Když jsme byli s Nicem a Viv malí, hráli jsme si na kmen Quinapiaků, kteří to tu osídlili jako první. Pokoušeli jsme se neslyšně našlapovat na lesních cestách a nezlomit ani větvičku. Teď jen zahnout u křivé větve, potom ještě jednou u kamene ve tvaru ježibabího klobouku a jsem zase venku z lesa. Kolem se řítí dolů do oceánu úzká říčka přehrazená jen mostem tak starým, že mu zrezivěly hřeby a zešedlo dřevo. Zastavím se uprostřed mostu a zadívám se do vody tak čisté, že vidím kameny na dně, ale hluboké tak, že by mi sahala až nad hlavu. Stáhnou si tričko, pod kterým už mám jen černou sportovní podprsenku, setřesu boty, vylezu na nejvyšší bod mostu a skočím.

Kapitola šestá

Když se zanořím do studené vody, projede mi tělem tisíc jehliček, které mě osvobodí od strachu a pocitů vůbec. Vystřelím jako šípka směrem k hladině, vynořím se, zalapám po vzduchu a potom zmizím zpátky v chladných hlubinách. Odrazím se od oblázky pokrytého dna, na cestě ke světlu se přetočím na znak a lenivě si vychutnávám rozdíl mezi ledovou vodou a nehybným letním vzduchem.

Vím, že se ve mně hlásí o slovo něco, co jsem se celé měsíce snažila potlačit. Otevru oči a nechám vlny vzpomínek olíznout pláž mé mysli. Potom víčka zase zavřu a poddám se myšlenkám úplně.

Říkají tomu Skok ledního medvěda, i když je to vlastně hloupost, protože se to koná na jaře a tady v Connecticutu moc ledních medvědů nepotkáte, což ale nic nemění na faktu, že v březnu je voda v moři pěkně ledová. Skok se koná každý rok a pořádá ho atletický oddíl Stonybayenské střední, aby si trochu naplnil kasu. Neobejde se to bez táboráku, roztleskávaček a rodičovského sdružení, které dodává horký mošt a horlivě povzbuzuje sportovce, kteří se odváží do mrazivé vody. Na břehu se houfují místní i rodiče a vsází se, kdo ve vodě vydrží nejdéle a doplave nejdál. Protože letos vede tým roztleskávaček Vivien a Nic reprezentuje školu v plaveckém týmu, vstala jsem ten den už o sedmé, abych se na ně šla podívat.

Bylo mrazivé ráno utopené v oslepujícím světle. Ještě o týden dřív tu řádila sněhová bouře a místy se stále držel sníh. Nejradši bych zůstala sedět v teple Vivina auta s topením na doraz, ale Nic na sobě měl jen plavky a Viv trikot a Nicovu mikinu, takže jsem jim raději udělala místo a ve jménu podpory našich sportovních týmů se přesunula blíž k ohni.

Kdekdo se předváděl a za hlasitého jásání davu ukazoval teple obléčenému publiku vypracované svaly i třaslavý tvaroh. Hooper si i se svou vyhublou, bledou tělesnou schránkou docela troufal. A krom toho měl na sobě jen miniaturní plavky. No fuj.

Sevěřela jsem pevněji kalíšek s horkým moštěm a rozechřívala si nad ním promrzlou tvář, když se vedle mě něco pohnulo. Vytušila jsem to spíš intuitivně, ale i tak jsem se raději otočila. Byl to Cass, který se zrovna vysoukal z bundy i košile, a teď se věnoval rozepínání džínů. Pod nimi měl už jen modré plavky.

Čekala bych, že se bude jako ostatní taky chtít hrát ve světle obdivných pohledů. Dokonce i Nic, který má k exhibicionismu jinak dost daleko, roztočil mikinu na prstu a plyným pohybem jí hodil Vivien. Ale Cass se prostě jen tiše převlékal. Hned vedle mě.

Počítala jsem, že mě nepozná, protože jsem si vzala máminu bundu s kapucí a měla asi tolik sex appealu jako panáček z reklamy na pneumatiky.

Zaváhal a potom odkopl hromádku šatů do bezpečné vzdálenosti od táboráku.

„Vsadíš si na mě, Gwen?“

Zvedla jsem oči, otrásla se a zavrtěla hlavou.

„Ale měla bys. Nic a Spence se sice rádi ukazují a sekaj výstavní tempa, ale já jsem vytrvalec.“

„A já zase nesázím,“ usrkla jsem si moštu a vydechla do spirálek kouře provoněných jablky a skořicí. Potom jsem dodala: „Ale jinak hodně štěstí.“

Otevřel pusu, jako by chtěl něco říct, ale potom jen zavrtěl hlavou a zmizel. Fakt jsem se snažila od něho odtrhnout pohled, ale... ta ramena! A dokonalé věčko jeho trupu. Prostě estetický zážitek. Kdo by si ho upřel?

Někdo zatroubením odstartoval závod. Div mi to neutrhlo uši. V ten moment všichni naskákali do vody. Jimmy Pieretti, školní klaun, se nastrojil do žlutobílých bikin s puntíky, i když doteď nechápu, kde splášil model, který mu padl. Nic nabral zpoždění už na začátku, protože ho zdržela Vivina pusa pro štěstí. Všude kolem to šplouchalo, křičelo a nadávalo.

„Přestaň skuhrat a soustřeď se!“ štěkal trenér Reilly do megafonu. Přes hlavy davu jsem zahlédla, jak Cass skáče do vody a dokonale vyměřeným kraulem se vzdaluje od břehu. Na vodě ještě plavaly kousky ledu a já obdivovala všechny, co do té tříště ve jménu školy vlezou. Já bych se nechala přemluvit snad jen, kdyby mi slíbili platit Emorymu do konce života účty od doktora.

Popošla jsem blíž k vodě, kde poskakovala Vivien se svým týmem roztleskávaček.

„Hejbej se, hejbej se, Stony Bay, nedoplave, kdo je pomaleji!“

Zhruba dvacet závodníků už to vzdalo, vyběhlo zpět na pláž a hrálo se u ohně. Nic se ještě držel, ale zimou byl rudý jako rak. Jimmy Pieretti se očividně snažil zlomit rekord v nejdelší stojce pod vodou, protože z něho byly vidět jen obrovské nohy nad hladinou. Sice měl pěkných pár kilo přírodní tepelné izolace, ale i do ní se pustila studená voda a zabarvila mu prsty na nohou do modra.

Celou akci hlídal trenér i dobrovolníci z řad rodičů, ale i tak jsem v jednom kuse přepočítávala hlavy nad hladinou. Vyrostla jsem tady, a tak dobře vím, že oceán v mžiku dává i bere.

Kde je Cass? Je to miláček školy, ale tentokrát jeho jméno nikdo neskandoval. Po okolí se rozléhalo jen „Jimmy!“ a dokonce i „Hoope!“, a to i poté, kdy se Hoop vyřítil z vody a pozvracel trenérovi boty.

Kde je Cass? V tomhle urvaném blázinci by se někdo klidně mohl utopit, aniž bychom to postřehli.

Přiběhla jsem až k vodě, zaclonila si oči dlaní a zadívala se do dálky na černé tečky na hladině. Ani jedna blondatá hlava. A to už se závodilo přinejmenším pět minut.

„Trenére! Kde je Cass Somers?“ zatahala jsem ho za rukáv, zatímco si zvedal k ústům megafon. „Vidíte ho? Máte dalekohled?“ zachraptěla jsem vyděšeně.

„Co jste do toho moštu nalili, vy pitomci?“ zahučel do davu. „Jste fakt nemožní! Co to...?“

Tentokrát jsem zatahala o něco silněji. Otočil ke mně brunátnou tvář orámovanou černými vlasy. „Teď ne, Gwen,“ snažil se o přívětivý tón. Trenér na mě byl ale hodný vždycky, patrně proto, že když se u nás konaly větší sportovní akce, táta vždycky věnoval jídlo a zmrzlinu. „Zrovna tu mám pěkný průšvih. Pokud se rodičovský sdružení dozví o tom moštu, můžeme se s vítězkem rozloučit.“

„Nevidím Cassidyho Somerse. Musí být někde ve vodě.“ Snažila jsem se dotáhnout trenéra až do PEKELNĚ VYMRZLÝCH vln. Kůže mě páčila, jako by mě tisíc nožů stahovalo z kůže. Trenér ale zůstal nehnutě stát jako růžolíci Gibraltarský útes. Nezbylo mi nic jiného než shodit bundu a odvážit se do ledové vody. Nejdřív po kotníky, pak po kolena a nakonec až po ramena.

„Gwen! Co to sakra děláš?“ křičela na mě Vivien. „Přeskočilo ti?“

Tou dobrou už postávali všichni na břehu a ve vodě jsem se plácala jen já v nasáklých džínách a mikině. Vedle to šplouchlo a vyplaval Cass s očima modrýma jako nebe a mokrými jantarovými vlasy přilepenými na čele. Otřepal se jako mokrý pes a odhrnul si promoklou ofinu z očí.

„J-já,“ jektala jsem zuby a třásla se stejně jako Cass, „myslela jsem, že ses utopil.“

Neřekl ani slovo, jen mě vzal kolem pasu a vrávoravě vedl ke břehu.

Těžce dýchal a já jsem se nepřestala klepat. Těžko říct, kdo vlastně vedl koho, ale on byl v moři déle, a tak jsem přece jen měla pocit, že vleču já jeho. Trenéra to nezajímalo. Stejně už někde u ohně nadával svému týmu.

„Myslela jsem, že ses utopil,“ zopakovala jsem na břehu. Vivien vytáhla z auta deku a podala mi ji. Cassovy prsty se po ní natáhly, ale nedokázaly nic sevřít. To já jsem ji rozhodila a přitáhla Casse blíž k sobě. Okamžitě se mi rozbušilo srdce.

„D-díky,“ řekl. „S-sice jsem se n-netopil, ale kdyby jo, tak by to byla skvělá záchrana. Skvělá akce!“ vydechl a před ústy se mu okamžitě vysrážel obláček bílé páry. Teprve teď jsem si uvědomila, že se tisknu ke Cassidymu Somersovi. I když mi byla pekelná zima, tváře se mi rozhořely.

V ten moment se vedle nás objevil trenér. „Zlomil jsi rekord ve vzdálenosti a výdrži. A taky v blbosti.“

Cass zachoval neutrální výraz a kývl. Potom se na mě zadíval a dodal: „A c-co t-takhle dát Gwen c-cenu Plavčíka roku? Snažila se mě zachránit.“ Trenér si odfrkl. „Vy potřebujete zachránit leda od vlastní pitomosti. Sundala sis aspoň boty?“

Pohnula jsem prsty v promáčených pohorkách. „N-ne.“

„Ještě dobře, že tě nemám v týmu,“ odfoukl. „Musíš myslet na nohy.“ Pohledem přešel pláž ve snaze najít paní Santosovou, školní zdravotnici. Ta se zrovna s ustaraným obličejem skláněla nad Hoopem.

Trenér si povzdychl: „Pořád ten samej. A teď padejte! Vám už nepomůže ani táborák. Švihejte do tepla. A ty ze sebe sundej ty promáčený hadry. Šup, šup!“

Já jsem ale v teple už BYLA. Cassova paže mě pevně svírala kolem pasu. Kolem sice byla nejvýš nula, ale já jsem hořela jako polínko v ohni.

„Můžeš mě hodit domů?“ zeptal se Cass. „Přijel jsem s Pierettim a myslím, že je n-namazanej.“ Kromě toho, že koktal zimou, zněl jeho hlas taky trochu podnapile.

„Cos čekal,“ odpovím. „Nemůžeš řídit ty? Nebo máš taky něco v sobě?“

„N-ne. Jenom ještě necítím rty. Doufám, že mi neomrzly.“ Z deky vytáhl promodralou ruku a s bolestným šklebem se ji pokusil procvičit. „Necítím prsty. Asi bychom fakt měli jet. A Jim má auto s řadicí pákou. Počkej.“

Vyprostil se z deky i mého objetí a pomalu se šoural k ohni. V ten moment u mě byla Vivien.

„Co se to děje? Co máš se Somersem?“ vyzvíдалa, zatímco mě balila do deky.

„Nic,“ odbyla jsem ji. „Myslela jsem, že se topí. Konec vyprávění.“ Trochu nepřírozeně jsem se zasmála.

„Pochybuju,“ protáhla, a když uviděla Casse s oblečením a teniskami v ruce, rychle se přemístila za mě.

„D-domluveno,“ vykotal Cass, „Thorpe odveze Jima a ty povezeš mě. Umíš s řadicí pákou, nebo jsi zvyklá jen na automaty? Až se Pieretti probere z opice, dojede si pro auto a já tě hodím domů.“

Dostanu ze sebe jen: „Páka mi neva,“ a raději se schovám do máminy bundy, která je po minutách na vlhkém písku studená jako led.

„Super,“ vzal mě přes péřovou bundu kolem pasu a vedl k Jimovu autu. Proč si zrovna obr Pieretti musel pořizovat miniaturní Kiu?

Dočvachtala jsem na sedadlo řidiče a zase se roztrásla. Vsadila bych se, že moje rty dokonale ladily s tmavě modrými vinylovými potahy.

„Na,“ hodil mi Cass klíče. Chytila jsem je v letu, čímž jsem si vysloužila jeho úsměv ozdobený dolíčky ve tvářích a vějířky u očí, které z dokonalé krásy vykouzlily krásu opravdovou. Když jsem otočila klíčkem v zapalování, zapnul Cass topení, které na nás ale zatím foukalo jen ledové poryvy vzduchu.

„Za chvílku tu bude teplo.“

„V p-pohodě,“ zajekala jsem zuby.

„Gwen, jsi zmrzlá jak nanuk,“ hodil mi do klína své šaty, „o-obleč si to.“

Okamžitě se mi nahrnula krev do tváří. „J-já n-nemůžu.“

Založil si ruce na prsou. „Chceš, abych ti p-pomoh?“ Znovu si procvičil zmrzlé dlaně. „A-až mi r-roztajou r-ruce. Ale m-myslel jsem, že se ti n-nebude chtít tak d-dlouho č-čekat.“

„V klidu. Prostě se převleču později,“ zesílila jsem trochu topení, které ale foukalo možná ještě o chlup ledověji než předtím.

„N-neblbni, ještě umrzneš a b-budu tě m-mít na s-svědění,“ nedal se odbýt Cass. Jeho hlas zněl odhodlaně a logicky. Aniž by se na mě podíval, poručil: „Prostě se převleč.“

„Tady?“

„No, m-myslel jsem, že na z-zadním sedadle b-budeš m-mít víc soukromí, ale p-pokud si moje odvážná z-zachránkyně přeje p-přední...“

„Ty chceš, abych se svlíkla na zadním sedadle?“ papouškovala jsem jako naprostý pitomec.

„Když si přetáhneš suchý oblečení přes mokrý, teplo ti fakt nebude,“ odpověděl tím svým vědecky soustředěným tónem. „Takže jo, ven z tvech šatů a šup do mejch. Já si na sebe hodím bundu. Je to v pohodě. Ale prosím tě, pohni si, protože m-mrznu,“ otrásl se Cass.

Rozložila jsem jeho oblečení. Oprané džíny, černý rolák, tlusté vlněné ponožky. Všechno to bylo plné písku, ale aspoň ne mokré a studené. Přelezla jsem na zadní sedadlo, rozepla si máminu bundu, a potom se na chvíli zarazila s pohledem upřeným do zpětného zrcátka. „Ne že budeš koukat!“

„S-sakra. Už jsem se těšil, že si toho zrcátka n-nevšimneš. No tak jo. Prostě zavřu oči. Stejně mi začíná být teplo a jsem nějaké utahanej. Asi podchlazení.“

Snažila jsem se jednat rychle. Do nitky mokrá mikina mi pleskla o kůži a už se poroučela na zadní sedadlo. Prsty jsem měla moc zmrzlé na to, abych si rozeprnula podprsenku, a tak jsem si ji nechala. I když jsem Cassovi zakázala být jediný pohled, sama jsem očima zvědavě zabloudila ke zpětnému zrcátku. Úžasný. Vlasy mi trčely na všechny strany jako temné kučery Medúzy, nos mi svítil jako rudý lampion a rty mi mrtvolně zmodraly. V životě jsem nevypadala takhle urousaně. Bleskově jsem na sebe natáhla Cassovo oblečení a přelezla si zpět na sedadlo řidiče.

Cass měl opravdu celou dobu zavřené oči, hlavu utopenou v opěradle a tělo zachumlané v bundě. Na rameni se mu třpytil kus stříbrné kobercové pásky v kontrastu s černou látkou bundy. Vypadal pobledle. Že by opravdu usnul? Nebo upadl do kómatu z podchlazení? Sklonila jsem se, abych se podívala blíž.

Otevřel oči a usmál se. Najednou jsem nemohla popadnout dech. Nepatrně se přiblížil a zase zavřel černými řasami orámované oči. Přesně v tu chvíli zabušil na okno trenér.

„Koukejte odsvištět, šašci! Tohle není žádný šmajchlkabinet!“

V tichosti jsme odjeli z parkoviště a proplétali se městem. Cass občas zamumlal, kam mám jet, ale jinak jsme si už neřekli ani slovo. Natáhl ruku, zahýbal prsty a potom s nimi začal bubnovat o palubní desku.

Pohledem jsem se odhodlaně držela cesty, ale občas jsem si přece jen neodpustila letmý pohled na svého spolujezdce. A vždycky přesně v momentě, kdy dostal ten samý nápad i on.

Divný pocit. Trochu jako tanec, který jsem nikdy netančila.

„Tady první doleva,“ hlesl. Zatočila jsem do tiché ulice s dlážděnými chodníky lemované stromy, ve které se leskly prostorné domy obklopené trávníky. Takový rozdíl oproti pokřiveným borovicím, uzoučkým příjezdovým cestám a domečkům namačkaným jeden na druhý, které najdete na mojí straně ostrova. „Zajeď semhle do ulice,“ ukázal doprava, kde stál ukazatel s nápisem „Pobřeží“.

Když jsem ten dům spatřila poprvé, bezděky jsem zatajila dech. Nic takového jsem ještě neviděla. Moderní, ale staromilsky zdobný a postavený tak, aby jeho linie připomínaly loď. Škuner nebo klipr, prostě majestátní plavidlo, které vyplouvá dobýt oceány. Jedna strana domu byla vyklenutá a ve druhém patře opatřená zábradlím jako opravdová příď lodi, obrovská a hrdá.

„Páni,“ vydechla jsem.

Cass naklonil hlavu. „Ten navrhl můj strejda. To léto naši stavěli tohle.“

„To je úžasný. Takže když jsi od nás odjel, šel jsi sem?“ Potom jsem se bolestně zašklebila, jako bych si i tělesně uvědomila svůj přešlap.

Somersovi byli na ostrově přece jen sezonní hosté, takže nás vlastně neopustili. Cass mě neopustil.

„Jo. Bráchové mi dávají pořádně sežrat, že já jsem tu mohl vyrůstat, zatímco oni už byli na univerzitě. A tam dole,“ ukázal palcem někam tam, kde zelený trávník přecházel v chuchvalce pobřežního porostu a nakonec v oceán, „je moc pěkná pláž. A jenom naše. Fakt nádhera. Jednou bych ti ji rád ukázal, ale teď radši ne, protože bychom tam oba zmrzli.“

Zámeček. Nijak jinak se tomu říkat nedalo. To nebyl dům ani usedlost. Trochu mi to připomnělo dům Marka Twaina, kde jsme jednou byli se školou na výletě. Jenže ten vypadal jako říční loď, kdežto Cassův domov nemůže být nic jiného než plachetnice. Na zahradě se do výšky tyčily stromy a pod vrbou se krčila kovaná lavička. Dokonce i fontánku byste tam našli. Prostě obrázek jako z časopisu *Dokonalý život*.

Zámek a soukromá pláž.

Tohle rozhodně nebyl můj svět.

„Jsem ráda, že ses neutopil,“ řekla jsem přesně v tu chvíli, kdy Cass přes drkotající zuby vykotal: „D-díky, žes pro mě skočila.“

„To nic,“ hlesla jsem, zatímco on dořekl: „Gwen.“

Oba jsme se zarazili. Jeho oči teď měly barvu nejtemnějšího, nejmodřejšího zimního oceánu.

„Hele, naši zítra na týden zmizí, a tak jsem si říkal, že je třeba naplnit středoškolský klišé a uspořádat večírek. Přijdeš?“ Na moment se zase naklonil blíž, takže jsem zachytila jeho vůni, ve které se mísilo to nejlepší z pobřežní krajiny: slaná voda a čerstvý vzduch.

I já jsem se k němu bezmyšlenkovitě přiblížila. V té chvíli překlenul Cass poslední nepatrnou vzdálenost mezi námi a políbil mě. Nejdřív

jen přitiskl své rty na mé, a když jsem pootevřela ústa, s radostí mé pozvání přijal. Žádné spletené jazyky a cvakání zubů. Jen jeden sladký pohyb a rytmus, který mi roztančil celé tělo. Zalapala jsem po dechu a potopila se do hlubin okamžiku pro další pusu. Stáli jsme tam dlouho a líbali se. Cass na nic víc nenaléhal a jen mě něžně hladil palci po krku, zatímco prsty zapletl do mých vlasů.

„Ukážeš se?“ zopakoval.

Zadívala jsem se na jeho dům. Cassův zámek. Nikdy jsem neslyšela, že by Cass pořádal večírky. Kdo tam asi tak bude? Space Channing. Lidi, se kterými Cass tráví čas ve škole. Jimmy Pieretti, Trevor Sharpe, Thorpe Minot. Kopečáci. Neboli ti, kteří žili na Haydenském kopci, v nejbohatší čtvrti Stony Bay. Moc jsem je neznala.

Tak... večírek.

A u Casse.

Polkla jsem. „V kolik?“

Z kapsy od bundy vylovil tenký fix, zuby z něho sundal víčko a potom mě vzal za ruku. Jeho palec se mi roztančil po zápěstí. Přisunul si mou dlaň blíž a zašeptal do ní. „Jak daleko je to od vás do tátovy restaurace?“

„Tři míle,“ pípnu jako omámená. Pod Cassovým dotekem se mi ježí chloupky na rukou.

Na zápěstí mi fixou napsal x , potom jemně přejel až k ukazováku, který si zase označil písmenem x , a vše dokončil třemi dalšími pod palcem.

„Jen tak odhadem,“ zašeptal, a potom dopsal k prvnímu x „Gwen“, ke druhému „Zmrzlihrad“ a ke třem posledním „Pobřežní silnice“. A nakonec: „V sobotu v osm hodi...“

„Ha!“ popadne mě bratranec za zápěstí a vítězně se zasměje. Hned potom mě stáhne s sebou pod hladinu, aby mě zase bleskově vynesl nahoru.

Prskám a odhrnuju si mokré vlasy z očí. „Nicu! Co to má bejt?“

„Myslel jsem, že tě tu najdu. Co tady blbneš, cvoku? Mířila sis to hlavou na Tulení kámen!“

Pěkně jsem se nalokala slané vody, a tak kuckám jako tuberák. „Já...“

Nic mi dá pořádnou herdu do zad, takže se rozkašlu ještě víc. Znovu se potopím, pohodím hlavou, abych dostala neposlušnou hřívu z obličeje, a teprve potom si všimnu, že bratránek je pocákaný bílou barvou. Jackson Pollock Nic.

„Co je?“ čertí se, když se na něho zamračím.

Prstem spojím skvrny na jeho obličeji s těmi, co má na ramenou. Skloní hlavy. „No jo, to jsme malovali starému Gillespiemu strop garáže. Pak jsem šel na ten pohovor a neměl jsem čas se umejt.“ Prsty si pročísne pískovou kštici, také řádně zamazanou od barvy. „Ale možná jsem přece jenom měl?“ nadhodí. „Nevypadal jsem na tom pohovoru moc neprofesionálně?“

Šlapu vodu ve snaze odolat proudu.

„Jak to šlo?“

„Ale, však víš.“ Nic si nabere vodu do dlaní a ošplouchá si obličej. „Zase ten prezident ostrova nebo jak se jmenuje. Promenádoval se tam v kratasech s vyšívanejma velrybama a tý debilní růžový košili a dělal, jaká je tam hrozná konkurence. Jenže já vím od tety Luce, že se mu do toho stejně nikdo nehrne. Dyť je to voprz. Podobnej jako sekat travu. Mám to v kapse! A Hoop je pěkně nakvašenej.“

„Tys dostal slušnou letní brigádu a Hooper se na tebe naštvál?“

Nic se potopí a zase vynoří. „Nechce pro ty letní snobáky dělat. Kdybysme zase jezdili malovat, mohli bysme projet celej stát, spát pod stanem a prostě si užít. Ale on to nějak rozchodí. Všechno je lepší než makat pro strejdu Mikea.“

Jo. Posledních pár let dělal Nic nemožné, aby se vyhnul práci u táty. Vlastně s ním poslední dobou nechtěl ani na večeri.

Bratránek mě plácne po rameni a pustí se svižným kraulem ke kamenitému břehu. Kdysi jsem ho vždycky předplavala, ale od té doby, co je v plaveckým týmu a trénuje na akademii, nemám šanci. Když se za ním vyškrábu ven na písek, setřásá ze sebe poslední kapky vody. Plácne sebou vedle mě.

Chvilí jen tak ležíme, mžouráme do večerního slunce odfiltrovaného mřížkou stromů a mlčíme. Nakonec vstane a podá mi bíle skvrnitou ruku, aby mi pomohl vstát. Rozhlédne se po břehu.

Vím, co hledá. Žabku pro Vivie. I já pohledem pasu po placatém kamínku, ale Nic má lepší oči, a tak za chvíli zvedá kýženou kořist. „Tady ho máme,“ zaraduje se a schová si oblázek do kapsy šortek. Potom pohodí hlavou směrem k písčité straně silnice. „Hoop mi půjčil káru. Takže dneska večírek na pláži? Tohle léto musí začít s pořádným rachotem!“

Super. Takže Cass a k tomu večírek. Hned první den letních prázdnin.

Ted' by to chtělo kryptonit.

Kapitola sedmá

Jakmile sebereme z mostu moje šaty, vydáme se Horní ulicí kolem budovy, kde jsou uloženy sekačky na trávu a kde nad garáží přes léto bydlí i brigádník najatý na úpravu zahrad na ostrově. Ale Cass tam určitě není. Počítám, že ten se vrací do své plachetnice z cihel. I tak se ale na sedadle trochu skrčím a jeho štiplavý vinyl se mi lepí na nohy.

Nic se na mě sice tázavě podívá, ale má dost rozumu na to, aby nic nekomentoval. Svezu se ještě hlouběji do sedadla a na celé kolo zívnu, aby nikdo nemohl pochybovat, že to dělám jen proto, že jsem příšerně unavená. Jestli to tak půjde dál, budu se po vlastním ostrově plížit už jen v paruce a kabátě.

„Takže dneska uděláme oheň na Písčitém rohu,“ plánuje nadšeně Nic, „bude tam i Bo Sanders. Manny a Pam a ještě pár lidí. Ukáže se i Hoop, ale nechce se mu řídit, tak nás vyzvedne Viv.“

„Můžeš mě vyhodit doma?“

„Tak to ani náhodou. Prostě jdeš s náma. Ta tvoje hra na poustevníka je už dost okoukaná. A mě neoblafeš, vím, jak miluješ táboráky.“

V tomhle se Nic neplete. Vždycky se mi líbily ohničky, ale...

„Půjdeš a basta,“ opakuje neodbytně Nic.

„Ano, pane! Rozkaz, kapitáne!“ zasalutuju mu.

„Chtěla jste říct admirále,“ opravuje mě jak slovem, tak pořádným šťouhancem do žeber. „Trochu respektu k uniformě, kterou ještě nemám!“

Zasměju se mu.

Nikdo nemůže Nica podezírat z nedostatku ambicí. Už od prváku má jen jeden jediný sen – Akademii Pobřežní stráže v New Londonu ve státě Connecticut. Plakáty jejich zápasnického i jachtařského týmu si vytapetoval stěny pokoje, který sdílí s dědou Benem a Emorym, zatímco jejich heslo *POVINNOST A ČEST* naškrábal černou fixou na bok postele. To proto tak stresuje kvůli známám... Kvůli té škole se ze starého flákače Nica, který ztrácel úkoly a učitelům odpovídal zmateným *ehmm*, stal vzorný student. Přesně se stejnou důsledností se už od dětství snažil o Vivien. Nezbyvá než doufat, že jeho sebedisciplína jednou přeroste i ve schopnost sbírat a prát si vlastní oblečení.

„Ale vážně, Gwen. Půjdeš, i kdybych tě tam měl dotáhnout. A nezapomeň, že už uzvednu skoro vlastní váhu,“ prokrupe si výhrůžně klouby na rukou a potom roztáhne pusu do rošťácky křivého úsměvu.

Za to si vyslouží rýpanec loktem. „To jako fakt? A ví to trenér? Za jak dlouho asi uzvedneš *jeho*?“

„To nebude dlouho trvat,“ uculí se potměšile.

Vyprsknu smíchy. Trenér je chlap jako hora. „Ty asi fakt budeš muset zapracovat na svém komplexu méněcennosti, Nicu.“

„Říkám jen čistou pravdu, sestřenko,“ roztáhne koutky ještě víc do stran. Potom na chvíli ztichne a jeho výraz zvážní. „Chci být kapitánem tak hrozně moc, že to místo cítím na jazyku. Musím se tam dostat, Gwen.“

„A předstihnout Casse nebo Spence, kteří vždycky dostanou to, co chtějí?“ Tahle poznámka Nica zasáhla, protože než v září Casse se Spencem přeložili do naší školy, byl nejlepším plavcem na škole on.

Pokrčí rameny.

Přátelsky do něho strčím ramenem. „Vyprášíš jim kožich, kdykoli budeš chtít, admirále.“

Necháme Hoopovo auto na příjezdové cestě plné jehličí a domů jdeme pěšky. Po cestě nás míjí Vivien v toyotě své mámy. Zatroubí a mávne na Nica. Ten se nakloní do okna, vlepí jí pusku na špičku nosu, potom na rty a nakonec si ji přitáhne k sobě. Raději se dívám jinam a ždímám navlhlé roztřepené konce džínových kraťasů.

Viv. První opravdový cíl Nica Cruze, na který si pamatuju.

Bylo nám jedenáct a dvanáct. S námahou jsem přelouskala nepřilíš úpravné písmo v jeho sešitě nadepsaném slovy: *Čeho jednou dosáhnu*. Schovával si ho pod matraci, což není příliš bezpečné místo, když vaše sestřenice pase po Playboyi, kterým by vás mohla vydírat. Ale tenhle sešit stejně byl daleko těžší kalibr než hanbaté časopisy.

Políbím Vivien.

Myslela jsem, že se vsadili s Hoopem. I když jsem je v pěti letech na pláži vlastně sezdala, nepřemýšlela jsem o nich jako o páru. Vždycky jsme to byli prostě my tři. Ale tady to stálo červenou fixou na bílém papíře ve společnosti ostatních cílů. *Vyhraju na olympiádě zlatou v plavání. Koupím si Porsche 911. Vylezu na Everest. Zjistím, co se opravdu stalo v Roswellu. Vydělám milion dolarů. Koupím tetě Luce pořádný dům. Políbím Vivien.*

Z nějakého důvodu to byl jediný důvod ze seznamu, ze kterého jsem si neutahovala.

Za pár měsíců jsme seděli na molu Abenaki a užívali si prázdné pláže, které ještě prvního září obléhali turisté. Nic sáhl do kapsy a vytáhl hrst placatých kamínků.

„Kterej vyhraje?“ obrátil se na Vivie. Lehce naklonila hlavu, nakrčila obočí a potom soustředěně vybírala mezi žabkami, jako by to byl důležitý úkol. Nakonec mu jednu s koketním mávnutím podala.

„Jednu pusu,“ zašeptal, „za každéj skok.“

Kamínek se pětkrát odrazil od hladiny a můj bratranec si od mé nejlepší kamarádky vybral sladkou odměnu. Já jsem seděla vedle nich, tichá jako pěna, a hlavou mi blesklo, že Hoop je v tom tentokrát opravdu nevinně.

„Gwen by nám nejradši dala košem, Vee,“ prolomí Nicův hlas mé vzpomínky.

Viv zakroučí nesmlouvavě hlavou. „A propásla první oheň prázdnin?“ houkne přes okno. „Tak to teda ani náhodou!“ Natáhne se na zadní sedadlo a zatřepe přede mnou naplněnou nákupní taškou. „Jedu pro další!“

Nic se zatím uvelebil na sedadle spolujezdce. Ohne se a nakloní opěradlo, abych si mohla vlézt dozadu. „Jedem, sestřenko.“

S povzdychem se usadím. Poprosím je, aby mě hodili domů a já se mohla převléct z mokrého oblečení.

Když vejdu do domu, máma drží u ucha telefon a mračí se. Když mě uvidí, dá si prst na pusu a bradou ukáže na gauč. Tam leží děda se zakloněnou hlavou a otevřenou pusou. Spí jako zabitý. Emory se stočil do klubíčka a tiše pochrupuje hned vedle dědy.

„Ano, rozumím. Hm-hm. Pořádný úklid. Od sklepa po půdu. Zítra před čtvrtou? No ano, to je sobota a – aha. Tak jo.“ Máma si povzdychne, zašustí stránkami v diáři a nakonec odpoví: „Tak domluveno.“

Když se vykulím z pokoje ve vytahaném triku a prastarých teniskách, máma už hltá nejnovější harlekýnku. Soustředěně zapíchne prst do pasáže, kde skončila, a zvedne oči. „Jdeš ven?“

Pokrčím rameny. „Na pláž s Nicem a Viv. Co to bylo? Někdo ti zatápí už takhle začátkem sezony?“

Máma si znovu povzdychne. „Jo. Zas tihle Robinsonovi.“

Vydám se ke dveřím, ale uprostřed cesty se zastavím.

„Jsou zpátky?“

Jo. Pronajímají si Tuckerův dům na příštích čtrnáct dní. Ve městě se někdo z nich žení. Bratranec nebo tak. Takže se ten dům musí *blejskat*. Zítřka do čtyř odpoledne.“ Palci si promasíruje spánky. „Vždycky se tu jen tak mihnou, ale říkám ti, že je s nima víc problémů než se všema, co tu jsou celý léto.“

„Zvládneš to?“

Pokrčí rameny. „Stejně nemám na vybranou. Musím.“ Tohle slychám od mámy často. Znovu zapíchne oči do knížky, ale na cestu mi věnuje potměšilý úsměv. „Ale s tím si budu dělat starosti později.“ Poklepe na vazbu: „Jsem si jistá, že teď se tenhle námořníček dozví, že terorista, kterého má polapit, je jeho bejvalka, která zrovna čeká trojčata... s jeho vlastním bráchou.“

Když vklouznu na zadní sedadlo, musím jako obvykle chvíli počkat, než se Viv s Nicem domuchlují. Něco si tiše broukám pod nosem, abych se nemusela soustředit na mlaskání polibků a šustot oblečení. Za pár minut jim ale stejně musím zaklepat na rameno. „Haló, já jsem pořád tady!“

Nic se otočí, otře si Vivin broskvový lesk na rty a zamává mi. Viv se jen s rozzářenýma očima usměje do zpětného zrcátka. Potom si ale všimne, jak se tvářím. „Co se děje?“

„Robinsonovi jsou zpátky,“ vyplivnu bezvýrazně, zatímco po kapkách lovím řasenku, kterou jsem v letu sebrala v koupelně.

Viv si odfoukne a prsty prohrábne pramínky vlasů, které se osvobodily ze sevření culíků. „Kdy?“

„Zítřa.“

„A sakra,“ konstatuje, pak otočí klíčem v zapalování a auto se zavytím poskočí o kousek dozadu. S Nicem se chytíme, čeho můžeme. Nic se opře o palubní desku a já o sedadlo řidiče. Viv pošle auto cuknutím dopředu a šlápne na plyn, jako by seděla ve formuli. Ani se nedivím, že jí v autošколе třikrát vyhodili od jízdy.

„Jo,“ zamumlám.

Nic se vrátí zpátky do sedadla a loket opře o rám otevřeného okna. „Nedělej si s tím hlavu,“ řekne.

Polknu, pokrčím rameny a poškrábu si štípanec od komára na holení. Vivien zatím se řvoucím motorem doskáče až k Hooperovu domu, tak tak se vyhne poštovní schránce a zatroubí tak divoce, div z okolních stromů neopadají listy. Nic jen vezme její dlaň do své a políbí ji. „Miláčku, myslím, že Hoop si určitě všiml, že jsme tady.“

A taky že ano. Hoop se řítí ze schodů, vlasy mu trčí na všechny strany a z jeho módního stylu by člověk mohl rychle nabýt dojmu, že má potíže se zrakem. Kostkovaná košile, pruhované kraťasy. Pozdraví Nica herdou do zad a potom sebou plácne nebezpečně blízko mě. „Čau, Gvendolíno!“ rýpne mě do žeber ostrým loktem.

„No nazdar, Hoope, co takhle se trochu posunout?“

„Ale jo, už jsem hodnej,“ udělá mi pár centimetrů místa a pak se trochu připitoměle zakření. Pomalu sjíždíme z kopce směrem k jedné z méně nóbl pláží. Luffáci chodí na Abenaki, která je v závětrří. Jsou tam menší vlny a jemnější kamínky. Tam taky uvazují své loďky. Písečný roh je pro nás místní. Děláme si tam nepovolené ohňostroje a pouštíme muziku, která vyřvává po okolí tak hlasitě, že Vivien musí

křičet, abych ji slyšela. „A co ten catering zítra? Všechno v černobílým. My to zvládnem v uniformě, ale ty budeš potřebovat žaket.“

Nic nespokojeně zamručí. „Nemluv mi o obleku, Viv. Půjčovný stojí půlku toho, co si vydělám!“

„Pokud na sebe budu muset navlíct něco takovýho, tak se mnou nepočítejte!“ prohlásí odhodlaně Hoop. „Odpuzuje to dámy.“

Ve zpětném zrcátku vidím, jak Viv zlostně koulí očima. Vypadá to vlastně trochu legračně. Jasně. Metr šedesát a s módní retardací. Náš Hoop – magnet na holky. Možná, kdyby jim přestal říkat „dámy“.

Na Písečném rohu už je živo jak v úle – sešli se tu všichni, se kterými jsme vyrostli.

Hoop vyskočí z auta a sápe se rovnou po chladicím boxu. Prohrabe se haldou limonád s jasným účelem mezi tím vším najít pivo. Vivien zatím ze zadního sedadla stáhne deku a se zářivým úsměvem ji podá Nicovi. Jakmile se deka dotkne země, začnou se opět muchlovat. Tohle k nim už tak nějak patří, takže nikdo nehne ani brvou. Nic se ještě před dopadem na zem otočí a houkne: „Podáš mi pívko, Gwen?“

„A chceš ho vypít, nebo ti ho mám vylejt na hlavu?“ zavolám na něho. Už mě ale ignoruje, protože se zrovna – doslova – vpletl do Viv.

Odněkud se vynoří Pam D’Ofriová a s kamennou tváří utrousí: „Tihle dva to asi dneska budou mít na film s hvězdičkou, co?“

Připojí se i Manny Morales, syn Marca, který se stará o technické služby na ostrově.

Chvilí jen tak plkáme o tom, kde kdo přes léto pracuje. Manny myje nádobí v baru, Pam pracuje v občerstvení U Esquidarda – čili u konkurence mého táty.

„Pořád lepší než hlídání dětí,“ říká Pam. „Loni jsem hlídala Carte-rovic dvojčata. Jsou jim čtyři roky a už jsou tak divoký, že jejich máma trvala na tom, abych je venku měla na vodítku. Hned první den, když jsem je vedla na hřiště, mě těma vodítkama přivázali ke sloupu, nějak se z nich vyprostili a zdrhli. Já se z těch uzlů soukala deset minut. Hrozný spratci.“

„Práskla jsi s tím?“ ptá se Manny.

Pam zakrouť hlavu. „Ne. Další rodina mohla bejt ještě horší.“

„Vykecáte tátovi, když si dám pivo?“ ptá se Manny. Je mu teprve šestnáct a jeho táta je, co se alkoholu týká, důsledný.

Všichni zakrouťme hlavou.

Za chvíli se vrátí s láhví a plácne sebou vedle nás k podmáčenému stromu, který tu na pláži stojí snad odnepaměti. Nic a Viv se nenechají rušit. Erotická show pro chudé.

„Musí být fajn,“ hlesne Pam, „nemít problémy dělat tyhle věci takhle na veřejnosti.“ Zakrouť hlavou. „To já bych nemohla.“ Pam chodila se svou holkou Shaunee už od osmé třídy.

Manny vypil polovinu láhve. Otře si pusou hřbetem ruky a řekne: „Aspoň, že to za chvíli budou mít i s kytkou a požehnáním.“ Loktem ukáže na hrdličky na dece.

„Cože?“ vyprsknu.

„Budou se brát, ne?“

Trochu si poposednu, aniž bych přestala překvapeně zírat. „Jak jsi na to vůbec přišel?“

„Jednoduše. Můj brácha Angelo pracuje ve zlatnictví u Starelliho. V obchoďáku. O víkendu se tam stavovali Nic a Vivien a koukali na zásnubní prstýnky.“ Manny se poškrábe po zátylku, jako by vyslepičil něco, co si měl raději nechat pro sebe.

Letmo se podívám na ty dva. Nic zrovna odhrnuje Viv vlasy z obličejů a sází jeden hravý polibek za druhým po celé linii její čelisti.

To snad ne. Viv přece neumí udržet tajemství a už vůbec ne, když se jedná o Nica (říká mi věci, které bych o svém bratranci *opravdu* vědět nemusela). A Nic? Ten se sice tak moc nesvěřuje, ale něco tak důležitého by mi přece nezamlčel. Nikdy.

Manny šoupe nohama v písku a klopí oči. Teprve teď mi dojde, že jsem mu asi měla odpovědět, ale nějak mi chybí slova.

Oni se budou brát?

To je šílený.

Takhle – počítám s tím, že se nakonec vezmou. *Nakonec*. Viv je sedmnáct a Nic minulý měsíc oslavil osmnácté narozeniny...

Mámě s tátou bylo stejně, když se brali. Ale taky to podle toho dopadlo. A kromě toho to bylo kdysi dávno. Časy se změnily. A Nic s Viv... zrovna teď?

„Tak šílený to zase není. Občas se zadaří,“ ozve se Pam. Ani jsem si neuvědomila, že jsem přemýšlela nahlas. „Dom si přece vzal Stacy hned po střední.“

Jo. A před rokem Stacy sebrala jejich roční dítě a utekla Domovi na Floridu.

Ale co čtvrták? Co akademie?

Nebo je Viv těhotná? Ne, to ne. Bere přece antikoncepci a Nic je zodpovědnost sama. Položím se na znak, zastíním si rukou oči a jen tak poslouchám hučení hlasů okolo. Ještě pořád je teplo, ale slunce už je nízko. Když vykouknu zpoza ruky, všimnu si, že se Vivien vysvobodila z Nicovy náruče a opéká na ohni marshmallow tak, aby bylo ze všech stran dokonale hnědé. Přesně tak to má Nic rád. Už teď vím, že až budeme zase venku grilovat, Nic jí spálí hotdog na uhlí. Protože to zase chut-

ná Viv. S kečupem, hořčicí, majonézou a okurkami. Čtvrtého července, když se tu po slavnosti všichni ládují vanilkovo-čokoládovou zmrzlinou, si Viv určitě vezme rovnou dvě a z obou vyjí čokoládovou polovinu. Potom kelímky podá Nicovi, takže on si pochutná na dvou vanilkových.

Teď se na ni ospale dívá a očima hledá další žabky.

Ale... prsten?

Hooper se zrovna snaží udělat dojem na Ginny Rodriguezovou a nutí ji se s ním vsadit, že vypije pět piv najednou a nepozvrací se.

Manny se zase poškrábe na krku. Je červený jako rajče a očividně lituje, že si pustil pusu na špacír. Sice to může být jen pivem, ale vsadila bych se, že dobře ví, že šlápl vedle. „Gwen,“ hlesne, ale potom rychle vyskočí. „Kámo! Tak ty jsi tady!“

Zacloním si oči a zírám na nově příchozího.

No super.

Dneska už potřetí.

„No jasně,“ prohodí Cass a mávne na Pam. Na chvílku se na mě zadívá, ale potom schová modré oči pod řasami. „Teď jsem přece jeden z vás, že jo?“

„To teda nejsi,“ zavrčím.

Manny se trochu zaskočeně narovná. Pam zvedne obočí a oba si nás změří pohledem.

„To víš, že je, Gwen. Maká pro mýho tátu. Letošní čestnej Jose. Je to tak? Popadni něco z ledničky a odfoukni si, kámo. První dny jsou vždycky peklo.“

„To bude v pohodě,“ řekne Cass, „jen musím pochopit, jak se seká trávník vodorovně.“

Tohle mě dorazilo. Najednou jsem utahaná jako pes. Cass. Nic, Viv a prstýnky. Robinsonovi. Humři. Postavím se tak těžce, jako bych vážila

přinejmenším tunu. A po pravdě – v těch vytahaných starých hadrech, které mám na sobě, na to i vypadám. Přijdu k Nicovi a Vivien a rýpnu Nica palcem u nohy. Rukou máchnu směrem k molu. „Padáme domů.“

Podobně jako Pam a Manny se Nic otočí k Viv, jako by od ní čekal překlad. Ta se jen podívá na Casse, nakrčí nos a potom i s Nicem vstane. Jdeme až ke konci mola, kde se posadíme a necháme nohy jen tak viset dolů. Tedy – jen já a Nic. Viv si sedne Nicovi na klín a jejich dlaně se okamžitě propletou. Otevřu pus, abych se zeptala na to, co mě pálí, ale nakonec si pomyslím: *Pokud mi to sami neřekli, asi nechtějí, abych to věděla.* Rychle pus zase zaklapnu.

„Koukej na to,“ vydechne Viv a ukáže někam daleko na hladinu. Je odliv a z řasami zezelenalé vody vykukují písečné hřbety a zvrásněné zelenohnědé kameny, osvětlené oranžovou polokoulí zapadajícího slunce. „Tohle je to nejkrásnější místo na světě. Nikdy odsud nechci pryč, protože všechno, co miluju, je právě tady.“ Položí Nicovi hlavu na rameno.

Očima přejedu naše vyrovnané nohy. Viviny hubené a už lehce opálené, Nicovy svalnaté a pevné a moje dlouhé a silné.

Nic loví v kapse žabky, které nasbíral předtím, jednu mi podá a kývne směrem k vodní ploše. Přimhouřím oči, namířím kámen v úhlu, který mi přijde příhodný, a hodím. Jeden... dva... tři... skoro čtyři skoky. Nic opatrně shodí Viv z klína, nakloní hlavu a pošle svůj kámen na hladinu.

Šest.

„Pořád jsem prostě nejlepší,“ postaví Viv na nohy a vybere si svých šest pus.

„No, nemyslím, že by Gwen zajímala hlavní cena,“ poznamená Vivien trochu udýchaně po čtvrtém polibku.

Má pravdu. Ale... už po milionté si přeju, abych měla někoho, s kým by mi bylo tak dobře. Ti dva nacházejí jistotu jeden v druhém a vědí přesně, co chtějí, zatímco já jsem pořád neklidná, vnitřně roztřesená, jako bych nejradši skočila z mostu a nechala se strhnout proudem. Podívám se přes rameno na blondátou hlavu u ohně.

Hlavně dneska bych si přála pevnou půdu pod nohama.

Kapitola osmá

Když se noční tma přelije v první záblesky rána, svištím na kole dolů na pláž. V šeru sotva rozeznám postavu na konci mola, která s rukama v bok pozorně studuje načechrané vlnky. Jenom známé držení těla mi prozradí, že je to táta. Když se přiblížím, všimnu si i otevřené bedny s rybářskou výbavou a velkého sáčku mražených olihní. Včera mi volal, jestli se s ním nechci dnes ráno potkat na Písečném rohu.

Čekala jsem, že se do mě pustí kvůli tomu, že jsem letos dala košem Zmrzlihradu a šla pracovat k paní Ellingtonové, ale když jsem do telefonu začala koktat omluvy, přerušil mě.

„Dělej, co musíš, Gwen, ale protože se teď neuvidíme tak často, rád bych ti něco dal.“ Teď si mě prohlíží zpoza háčku, na který zrovna navléká návnadu, zatímco já nemotorně klopýtám přes kameny. Když zaznamená chladicí box, který vleču s sebou, lišácky se usměje.

„Copak mi neseš, Guinevero?“

Se spokojeným zamručením si vezme bochník cukínového chleba a gestem mě poprosí, abych mu nalila kávu z termosky. Včera jsem šla spát pozdě. Pekla jsem ten chleba podle staré, zažloutlé kuchařky naší Vovó, zatímco jsem převalovala v hlavě Nica, Viv a prstýnek. Když má Vivien starosti, udělá si pedikúru a pleťovou masku. Nic zvedá činky. Já pečů. Takže Vivien krásní, Nic sílí a já tloustnu.

„Ještě dobře, že umíš vařit. Na rozdíl od tvé matky. Ženská, která se neumí otáčet v kuchyni...“ Táta se odmlčí, protože ho nenapadá dostatečně děsivé přirovnání.

„Je jako ryba bez bicyklu,“ dokončím. Loni jsem byla v debatním týmu a tenhle citát Glorie Steinemové nám zadali jako téma.

„A to znamená co?“ ptá se táta nepřítomně, zatímco si hřbetem ruky utírá rty. Člověk by skoro řekl, že je táta pěkný. Ne jako herci z plakátu, ale dost na to, abych pochopila, co na něm máma viděla. I když už má hodně přes třicet, může se chlubit vypracovanými svaly a hustou hřívou. A do změkčilého šampóna má daleko. Celý rok nosí flanelové košile s vyhrnutými rukávy, zpod kterých vyčuhují svaly jako provazy. Vysoké lícní kosti a plné rty jsme s Emorym zdědili oba. „Máš tam tvaroh?“ ptá se.

„Ne,“ ohradím se, „protože tvaroh na cukínovém chlebu je pěkně hnusná kombinace.“ Podám mu vaničku másla a plastový nůž.

„Promiň, že na tebe teď nemám moc času, zlato, ale kmitám každý ráno kolem luftáků. Zásobování si taky jezdí, jak chce, a kromě toho musím zaučovat brigádníky. Však sama víš, jak to chodí.“

I když už je to dvacet let, co se sem táta přestěhoval z Massachusetts, pořád mluví se silným akcentem. Vlastně mám pocit, že se to rok od roku zhoršuje.

Doliju mu hrníček, který už stihl vyprázdnit, a sama si taky dopřeju ranní kávu. „Začni porcovat návnadu,“ poručí, podá mi kobercový nůž a kývne na mražené olihně.

Je začátek léta a ráno ještě bývá zima. Zmrzlými prsty krájím kluzká tělíčka olihni. Na rovném povrchu by to šlo určitě lépe než tady na kamenech. Za přílivu ještě vzduch nesmrdí bahnem, ale voní solí z oceánu a vlnky jemně pleskají o rozeklaný břeh. Temně modrá obloha se na východě jasní.

„Dobrý kafe.“

„Dík.“

„Gwen?“

„No?“

„Krájíš to moc veliký. Takhle ti ty ryby zdrhnou i s háčkem.“

„Promiň, tati.“

Další chvíle ticha, ve které táta spořádá půlku chleba a já bojuju se slizkou návnadou.

„Tati“, ozvu se nakonec, „tobě bylo osmnáct, když jste se s mámou brali, je to tak?“

„Skoro“, řekne. „Počkej, navleču ti to na háček.“

„Myslíš... že to bylo moc brzo?“

Šlehne po mně ostrým pohledem zpod hustého obočí. „Zatraceně brzo. Neměli jsme o tom ani uvažovat. No, ale...“ Odkášle si. „Už jsi byla na cestě a – proč se vlastně ptáš? Snad ti to taky nehrozí?“

„Ale ne! Bože! Beru přece antikoncepci.“

Táta se zamračí a mně dojde, že jsem měla spíš říct, že jsem se zatím s klukem nedržela ani za ruce, a ne ho ujišťovat o tom, že zobu pilulky. Ups.

„Ze zdravotních důvodů, kvůli pleti a taky protože jsem měla nepravidelnou menstru...“

Táta zvedne ruku, kterou zastaví přívál slov. „Pokud jde o mě a Luce, byli jsme ještě děti a neměli ani páru o tom, do čeho jdeme.“ Přisune mi hrnek s kávou. „Máš ještě?“

Naliju mu trochu černé tekutiny do vršku od termosky a potom se zeptám na něco, co jsem vždycky chtěla vědět. „Lituješ toho, že sis vzal mámu? Myslím, kdybys mohl vrátit čas a znovu se rozhodnout, udělal bys to zas?“

Táta si lokne kávy, zkroutí obličej, jako kdyby si popálil jazyk, a vydechne: „Já na tyhle pitomosti moc nejsem. Proč si představovat, co by mohlo být jinak? Ztráta času. Tohle je koníček tvé matky. To ona pořád vzdychá nad knihami s neexistujícími lidmi. Pokud chceš vědět, jestli je mi líto, že mám tebe, tak ne.“ Podá mi udici, sáhne do zadní kapsy u kalhot a podá mi ruličku bankovek. „Tvůj plat.“

Vezmu si ji, spočítám peníze a polovinu mu vrátím. Naše tradice. Strčí si peníze znova do kapsy, a když půjde do banky uložit tržbu, přidá je k tomu, co si šetřím na univerzitu. Pořád ale trvá na tom, abych viděla celou částku, než její půlka zmizí na účtu. Většinu z toho, co zbylo, dám stejně mámě.

„Můžeš nahodit první, kotě.“

Napráhnu se a sleduju průsvitný vlasec na jeho cestě do vln.

„Ujde to,“ poznamená táta, „ale příště trochu víc švihni.“

Zakřením se na mě a najednou cítím, že bych mu v náhlém poryvu náklonnosti nejradši všechno řekla. O klucích, Nicovi, Vivien, prstýnku a...

Ale o tomhle jsme se my nikdy nebavili, a tak raději začnu rychle navíjet vlasce. Něco mi cinklo o háček, ale byl to jen kus chaluhy.

„Podívej, zlato,“ odkašle si táta, aniž by přestal mžourat někam za horizont, „dám ti něco, co mi naši ve tvém věku nedali.“

Auto to nebude. Ani úspory. Tátovi rodiče – tak to aspoň tvrdí máma – neměli mít ani domácí zvíře, natož děti.

„A co, tati?“

„Napíchni mi ještě jednu tady na háček a podej mi prut. To, co ti teď dám, je pravda.“

V dědových filmech a máminých knihách by se na tomhle místě táta svěřil, že je vydeděný královský potomek a já následnice trůnu...

Moje fantazie se ale zase rychle vypne, protože mě nenapadá, jak by se to mohlo vyvíjet dál.

Táta nahodí dokonalým obloukem a třpytivý vlasec letí elegantně do moře. „Na co čekáš, Gwen? Šup tam s ním!“

Poslechnu a navleču kus olihního masíčka na další háček, napřáhnou paži a hodím. Vím, že mi to jde. Stejně je divné, jak člověk může něco umět a stejně je mu to jedno. Táta si na to ale potrpěl. Když spolu chodíme na ryby, jsou to jedny z neklidnějších společně prožitých hodin. Když se táta dostane k vodě, najedou je hladký a jemný jako vlnami omleté sklo.

„Hlavu a vzhled máš po mámě. Panebože, ta ti byla tak hezká! Div se člověku samou krásou nezastavilo srdce, když na ni kouknul.“ Položí si ruku na hrudník, zadívá se do vody a pokračuje. „A kromě toho máš moji odvalu. Umíš zabrat a neřnukáš kvůli pitomostem.“ Odmlčí se a otře si prsy o šortky. „Ale pokud z toho všeho chceš něco mít, nezbyde ti, než z tohoto ostrova vypadnout.“

„Ale já to tu mám ráda,“ vyhrknu automaticky. Pravda. A taky lež. Nastavím tvář prvním paprskům. Chodidla mi v kristuskách trochu mrznou, protože z kamenů pod tenkou gumovou podrážkou ještě jde chlad.

„Jo, jasně,“ procedí mezi zuby táta, „ale to ti moc nepomůže. Hele, nebudu tady sedět a řnukat nad vlastníma chybama. Co se stalo, stalo se. Ale ty máš ještě čas. A příležitost. Můžeš mít...“ Najednou se zastaví a zadívá na plachetnici v dálce. Táta pozoruje plachetnice, velké a majestátní jako je tahle se slonovinově bílými plachtami nafouknutými větrem, se stejným zaujetím, s jakým kluci od nás ze školy zírají holkám do výstřihu.

„Co můžu mít, tati?“

Lokne si kávy a odpoví: „Víc.“

Ráda bych věděla, kam tím míří. Plakat nad rozlitym mlékem není jeho styl.

Za několik minut pokračuje: „Tady na ostrově to budeme vždycky jen my nebo oni. A nakonec to stejně pokaždé vyhrajou oni, protože to oni rozhodnou o tom, co bude s náma. Uteč odsud, Gwen, a najdi si místo v životě. Lístek už máš od té doby, co jsi kývla na hlídání té cvoklé staré paní.“

Udice se napne, táta mě popadne jednou rukou za loket a druhou mi pomalu pomáhá navíjet. Cítím jeho mozolnatou dlaň na své. „Je zazobaná a pomalu blbne. Budeš s ní každý den. Její rodina ne. Koukej z toho vytěžit co nejvíc.“

„O čem to mluvíš?“

„Teď v létě by ráda přepsala závěť. Zaslechl jsem to ve Zmrzlihradu od Joy, která u ní dělá sestřičku. Její syn to chce řešit soudně, tak se stará, aby měla všechno černý na bílým...“

„Co to má ale společného se mnou, tati?“ Opravdu se mi snaží naznačit to, co si myslím? Chce se mi zvracet a tentokrát jsou v tom mražené olihně v kombinaci s prázdným žaludkem nevinně. Nevěřicně si ho měřím.

„Panejo, ta mizerná ryba mi stáhla návnadu z háčku, ani to neškublo. Navleč mi ještě, kotě. Říkám jenom, že to můžeš někam dotáhnout. Udělej mi tu radost. A mámě. Ale jdi na to chytře. Pěkně se o tu starou paní starej. Její rodina je ve městě, nikoho tu nemá. Nebude lepší, když ty prachy shrábneš ty než oni?“

„Tati! Chceš říct, že...“

„Jenom to, že nemáš propást příležitost. Paní Ellingtonová už je stará a spoustu věcí nevidí. Nikdy nebyla z těch, kdo by počítal, ko-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.